

3. การประกอบธุรกิจของแต่ละสายผลิตภัณฑ์

ภาพรวมธุรกิจการให้บริการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว

จากความห่วงใยต่อปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศ หน่วยงานราชการโดยกรมโรงงานอุตสาหกรรม จึงมีนโยบายให้โรงงานอุตสาหกรรมในประเทศทุกแห่งต้องมีการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว (“สิ่งปฏิกูลฯ”) ซึ่งเกิดจากการประกอบกิจการโรงงานอย่างถูกต้องเพื่อไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยที่โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ อาจสามารถใช้บริการ (Outsource) จากผู้ประกอบการที่ได้รับความเห็นชอบจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมให้เป็นผู้ดำเนินการแทนก็ได้ โดยจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่กฎหมายและประกาศที่เกี่ยวข้องของกรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด

โดยศูนย์บริการข้อมูลสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม กรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้จัดทำสรุปวิธีจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 วิธีการใหญ่ๆ ที่ใช้กันทั่วไปในปัจจุบัน ดังนี้

1. การกำจัด (Disposal) สามารถดำเนินการได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้
 - 1) ฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) เฉพาะสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่เป็นของเสียอันตรายเท่านั้น^{1/}
 - 2) ฝังกลบอย่างปลอดภัย (Secure Landfill) หมายถึง การฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของเสียอันตรายที่อยู่ในรูปที่คงตัว (เสถียร) ไปฝังกลบในหลุมฝังกลบแบบ Secure Landfill โดยไม่ต้องนำไปปรับเสถียรก่อน^{1/}
 - 3) ฝังกลบอย่างปลอดภัยเมื่อทำการปรับเสถียรหรือทำให้เป็นก้อนแข็งแล้ว (Secure Landfill of Stabilized and/or Solidified Wastes) หมายถึง การนำเอาวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตรายที่ผ่านการปรับเสถียรเพื่อทำลายฤทธิ์และให้อยู่ในรูปที่คงตัว แล้วนำไปฝังกลบในหลุมฝังกลบแบบ Secure Landfill^{1/}
2. การบำบัด (Treatment) สามารถดำเนินการได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้
 - 1) บำบัดด้วยวิธีชีวภาพ (Biological Treatment) หมายถึง การบำบัดโดยใช้วิธีระบบตะกอนเร่ง ระบบย่อยสลายแบบไร้อากาศ การหมัก ระบบบ่อฝิ่ง เป็นต้น
 - 2) บำบัดด้วยวิธีทางเคมี (Chemical Treatment) หมายถึง การบำบัดโดยใช้วิธีการปรับค่าความเป็นกรดด่างและทำให้เป็นกลาง การทำปฏิกิริยาออกซิเดชัน รีดักชัน การแยกด้วยไฟฟ้า การตกตะกอน เป็นต้น
 - 3) บำบัดด้วยวิธีทางกายภาพ (Physical Treatment) หมายถึงการบำบัดโดยใช้วิธีการเหวี่ยงแยก การกลั่นแยกด้วยไอน้ำ การกรองผ่านตัวกรองหลายชั้น การทำระเหย การแยกด้วยแรงโน้มถ่วง เป็นต้น
 - 4) บำบัดด้วยวิธีทางเคมีกายภาพ (Physico-Chemical Treatment) หมายถึง การดูดซับด้วยถ่านกัมมันต์ การแลกเปลี่ยนประจุ การกรองรีดน้ำ การสกัดของเหลวด้วยของเหลว เป็นต้น
 - 5) บำบัดน้ำเสียด้วยวิธีทางเคมีกายภาพ (Physico-Chemical Treatment of Wastewater) หมายถึง การนำเอาวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเหลวหรือน้ำเสียไปบำบัดทางเคมีหรือกายภาพเพื่อทำลายฤทธิ์ ได้แก่ การนำส่งน้ำเสียไปบำบัดด้วยวิธีเคมีกายภาพที่โรงงานลำดับที่ 101 ระบบบำบัดน้ำเสียรวมซึ่งอยู่นอกบริเวณโรงงาน^{1/}
 - 6) เข้าระบบบำบัดน้ำเสียรวม (Direct Discharge to Central Wastewater Treatment Plant)^{1/}
 - 7) ปรับเสถียรด้วยวิธีทางเคมี (Chemical Stabilization)
 - 8) ปรับเสถียร/ตรึงทางเคมีโดยใช้ซีเมนต์หรือวัสดุ Pozzolanic (Chemical Fixation Using Cementitious and/or Pozzolanic Material) หมายถึง การบำบัดด้วยวิธีการตรึงด้วยสารเคมี การทำให้เป็นก้อนแข็งด้วยสารประสาน

- 9) เผาทำลายในเตาเผาขยะทั่วไป (Burn for Destruction) เฉพาะสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่เป็นของเสียอันตรายเท่านั้น
 - 10) เผาทำลายในเตาเผาเฉพาะสำหรับของเสียอันตราย (Burn for Destruction in Hazardous Waste Incinerator)^{2/}
 - 11) เผาทำลายร่วมในเตาเผาปูนซีเมนต์ (Co-Incineration in Cement Kiln) หมายถึง การนำวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งไม่มีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติเป็นวัตถุอันตรายหรือเป็นเชื้อเพลิงทดแทนสำหรับใช้เผาในเตาเผาปูนซีเมนต์ไปผ่านกระบวนการปรับสภาพ เพื่อให้อยู่ในรูปที่สามารถนำไปเผาทำลายในเตาเผาปูนซีเมนต์ ก่อนส่งไปเผาทำลายในเตาเผาปูนซีเมนต์^{3/}
3. การนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Reuse / Recycle / Recovery)
- 1) เป็นวัตถุทดแทน หมายถึง วัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติเหมาะสมที่ใช้เป็นวัตถุทดแทนในกระบวนการผลิตของโรงงาน เช่น การนำเศษกระดาษ เศษเหล็ก เศษพลาสติก เศษแก้วไปเป็นวัตถุทดแทนในโรงงาน เป็นต้น^{1/ และ 3/}
 - 2) ส่งกลับผู้ขายเพื่อกำจัด หมายถึง การส่งกลับผลิตภัณฑ์ที่หมดอายุการใช้งานแล้วให้แก่โรงงานผู้ผลิต เพื่อนำไปบำบัดหรือกำจัด หรือนำกลับไปใช้ประโยชน์ใหม่ เช่น ขางรถยนต์ เป็นต้น
 - 3) ส่งกลับผู้ขายเพื่อนำกลับไปบรรจุใหม่หรือใช้ซ้ำ หมายถึง การส่งภาชนะบรรจุคืนโรงงานผู้ผลิตเพื่อนำกลับไปบรรจุใหม่หรือใช้ซ้ำ เช่น การส่งถังบรรจุกรด/ด่างคืนโรงงานผู้ผลิต เป็นต้น
 - 4) นำกลับมาใช้ซ้ำด้วยวิธีอื่นๆ หมายถึง การนำกลับไปใช้ซ้ำด้วยวิธีอื่นๆ ที่ไม่ใช่กรณีเป็นวัตถุทดแทนหรือนำกลับไปบรรจุใหม่ เช่น การนำแกนสายไฟหรือด้ายกลับไปใช้ซ้ำในโรงงานผู้ผลิต
 - 5) เป็นเชื้อเพลิงทดแทน หมายถึง การนำของเสียที่มีค่าความร้อนและมีสภาพเหมาะสมไปเป็นเชื้อเพลิงทดแทนในเตาเผาปูนซีเมนต์^{3/}
 - 6) ทำเชื้อเพลิงผสม (Fuel Blending) หมายถึง การนำเอาวัสดุที่ไม่ใช้แล้วมาผ่านกระบวนการปรับคุณภาพ หรือผสมกันเพื่อให้เป็นเชื้อเพลิงสังเคราะห์ ซึ่งได้แก่ การขายหรือส่งให้โรงงานลำดับที่ 106 นำน้ำมันหรือตัวทำละลายที่ใช้งานแล้วไปผลิตเป็นเชื้อเพลิงผสม^{1/}
 - 7) เผาเพื่อเอาพลังงาน
 - 8) เป็นวัตถุทดแทนในเตาเผาปูนซีเมนต์ โดยวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่จะนำไปเป็นวัตถุทดแทนในเตาเผาปูนซีเมนต์จะต้องมีองค์ประกอบของวัตถุที่ใช้ในการผลิตปูนซีเมนต์ ได้แก่ แคลเซียม อะลูมินา เหล็ก หรือซิลิกา เป็นต้น
 - 9) เข้ากระบวนการนำตัวทำละลายกลับมาใหม่ หมายถึง การนำวัสดุที่ไม่ใช้แล้วประเภทตัวทำละลายไปโรงงานลำดับที่ 106 เพื่อกลั่นและนำกลับมาใช้ใหม่ ได้แก่ โทเนอร์ โทลูอิน ไซลีน เมธิลีนคลอไรด์ อะซีโตน เป็นต้น^{3/}
 - 10) เข้ากระบวนการนำโลหะกลับมาใหม่ หมายถึง การนำวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีองค์ประกอบของโลหะมาผ่านกระบวนการสกัดหรือนำโลหะกลับมาใช้ใหม่ เช่น การนำน้ำยาล้างฟิล์มมาผ่านกระบวนการสกัดเงิน การนำถ้ำจากการหลอมโลหะมีค่าของโรงงานผลิตเครื่องประดับไปสกัดโลหะมีค่า เป็นต้น
 - 11) เข้ากระบวนการคืนสภาพกรด/ด่าง
 - 12) เข้ากระบวนการคืนสภาพตัวเร่งปฏิกิริยา

หมายเหตุ : ^{1/} เป็นบริการที่บริษัทดำเนินการได้ด้วยตนเอง

^{2/} เป็นบริการที่เป็นโครงการในอนาคต (รายละเอียดปรากฏในส่วนที่ 2 ข้อ 6 โครงการในอนาคต)

^{3/} เป็นบริการที่บริษัทต้องว่าจ้าง (Outsource) ผู้ประกอบการภายนอก

บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด (มหาชน) และบริษัทย่อย มีความมุ่งมั่นในการดำเนินธุรกิจการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ให้ได้อย่างครบวงจร (One Stop Service) โดยธุรกิจหลักที่ให้บริการมาตั้งแต่เริ่มเปิดดำเนินการ และบริษัทสามารถดำเนินการได้เอง คือ การกำจัด (Disposal) ซึ่งในช่วงเริ่มแรก ปี 2541 เป็นการกำจัดด้วยวิธีการฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล และต่อมาในปี 2548 ได้ขยายไปสู่การกำจัดด้วยวิธีการฝังกลบอย่างปลอดภัย (รวมทั้งการฝังกลบอย่างปลอดภัยเมื่อทำการปรับเสถียรหรือทำให้เป็นก้อนแข็งแล้ว) โดยมีศูนย์บริหารและจัดการฯ อยู่ที่จังหวัดสระบุรี ซึ่งภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ บริษัทยังสามารถให้บริการบำบัด (Treatment) สำหรับการบำบัดน้ำเสียด้วยวิธีทางเคมีกายภาพ โดยในช่วงที่ผ่านมา บริษัทใช้ในการบำบัดน้ำเสียภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัทเป็นส่วนใหญ่ แต่หากในอนาคตบริษัทมีกำลังการผลิตเหลือ บริษัทมีนโยบายให้บริการบำบัดน้ำเสียแก่ลูกค้าภายนอกด้วย ทั้งนี้ ในปี 2550 บริษัทได้มีการลงทุนเพื่อขยายธุรกิจเพิ่มเติมในการนำวัสดุที่ไม่ใช้แล้วกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) ด้วยการทำเชื้อเพลิงผสม (Fuel Blending) โดยสามารถเริ่มให้บริการในธุรกิจนี้ได้ตั้งแต่เดือนกันยายน 2550 และนอกจากนี้ ในอนาคตบริษัทมีความตั้งใจที่จะขยายธุรกิจในเรื่องของการบำบัด (Treatment) ด้วยวิธีเผาทำลายในเตาเผาเฉพาะสำหรับของเสียอันตราย ซึ่งเป็นโครงการที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้ลงทุน และจะมอบหมายให้เอกชนเป็นผู้รับสัมปทานบริหารและจัดการในโครงการดังกล่าว ซึ่งบริษัทได้ยื่นข้อเสนอเป็นผู้รับสัมปทานในรูปของกลุ่มกิจการร่วมค้าต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และปัจจุบันอยู่ในระหว่างขั้นตอนการพิจารณาในรายละเอียดโดยคณะกรรมการที่ได้รับมอบหมาย (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ 2 ข้อ 6 โครงการในอนาคต)

ทั้งนี้ บริษัทมีรายได้ค่าบริการจากการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีการอื่นซึ่งบริษัทมิได้เป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเองอีกส่วนหนึ่งด้วย โดยภายหลังจากที่บริษัทได้มีการลงทุนซื้อหุ้นสามัญของบริษัทย่อยในปี 2548 จึงทำให้กลุ่มบริษัทซึ่งดำเนินการโดยบริษัทย่อยสามารถให้บริการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยการส่งต่อ (Outsource) ไปให้ผู้ประกอบการอื่นเป็นผู้จัดการแทน โดยบริษัทย่อยจะให้บริการด้วยการเป็นตัวแทน (Broker) ติดต่อหาลูกค้าและทำการตลาด โดยการรับสิ่งปฏิกูลฯ จากลูกค้ามาจัดการด้วยวิธีที่เหมาะสมต่างๆ ซึ่งหากเป็นสิ่งปฏิกูลฯ ที่บริษัทสามารถกำจัดได้ด้วยตนเอง เช่น การฝังกลบ บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ แคร่ จำกัด (“BWC”) จะส่งให้บริษัทเป็นผู้กำจัด แต่หากเป็นสิ่งปฏิกูลฯ ที่บริษัทไม่สามารถกำจัดได้ด้วยตนเอง BWC จะส่งไปให้ผู้ประกอบการอื่นเป็นผู้กำจัด เช่น การส่งไปเป็นวัตถุดิบทดแทนหรือเผาทำลายร่วมในเตาเผาปูนซีเมนต์ และการส่งไปยังโรงงานเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ด้วยวิธีการต่างๆ (Recycle) เป็นต้น

โดยรายละเอียดของการประกอบธุรกิจให้บริการของกลุ่มบริษัทในแต่ละประเภท มีดังต่อไปนี้

1. ธุรกิจให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตราย (Non-Hazardous Waste)

บริษัทให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตราย (“สิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย”) ด้วยวิธีการฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) โดยสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย หมายถึง สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่มีการปนเปื้อนของสารอันตรายหรือที่มีคุณสมบัติที่เป็นอันตราย จำพวก สารไวไฟ สารกัดกร่อน สารที่เกิดปฏิกิริยาได้ง่าย สารพิษ เป็นต้น โดยรายละเอียดกำหนดในภาคผนวกที่ 2 ท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ซึ่งบริษัทรับกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายด้วยวิธีการฝังกลบได้เกือบทุกประเภท เช่น กระดาษ พลาสติก สิ่งทอ เศษหิน ยาง กระจก เป็นต้น ยกเว้นสิ่งปฏิกูลฯ ประเภทอินทรีย์ เช่น เศษผัก ผลไม้ มูลสัตว์ หรือสิ่งปฏิกูลฯ ที่นำไปย่อยสลายได้ง่ายอันก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น

โดยภายหลังจากที่บริษัทได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานลำดับที่ 101 ให้บริการรับฝังกลบวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตรายจากกระทรวงอุตสาหกรรม ในเดือนกรกฎาคม 2540 บริษัทจึงทำการก่อสร้างหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) และสามารถเริ่มให้บริการเชิงพาณิชย์ในส่วนนี้ได้ตั้งแต่เดือนมกราคม

2541 ต่อมาในเดือนพฤษภาคม 2546 บริษัทได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงานลำดับที่ 105 ให้บริการคัดแยกและรับฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่มีอันตราย (ประเภทหรือชนิดของโรงงานที่เพิ่มเติมตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2544) ออกตามความใน พรบ. โรงงาน พ.ศ.2535) โดยหลุมฝังกลบหลุมแรกตั้งอยู่ภายในศูนย์บริหารและจัดการกากอุตสาหกรรม จังหวัดสระบุรี (“ศูนย์บริหารและจัดการ”) มีขนาดพื้นที่ประมาณ 6,000 ตร.ม. และเมื่อบริษัทได้ให้บริการจนเต็มความสามารถของหลุมฝังกลบดังกล่าวโดยมีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่บรรจุประมาณ 68,000 ตัน จึงได้ปิดทับชั้นสุดท้ายลงในเดือนธันวาคม 2544 บริษัทจึงได้ก่อสร้างหลุมฝังกลบหลุมที่ 2 ซึ่งมีขนาดพื้นที่ประมาณ 140,000 ตร.ม. แบ่งออกเป็น 5 เฟส ตั้งอยู่ภายในพื้นที่บริเวณเดียวกัน สามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายซึ่งประเมินโดยผู้ประเมินอิสระคิดเป็นปริมาตรที่บรรจุได้ประมาณ 2.32 ล้าน ลบ.ม. หรือคิดเป็นน้ำหนักบรรจุได้ประมาณ 2.32 ล้านตัน (คำนวณความหนาแน่นในอัตราส่วน 1 ลบ.ม. ต่อ 1 ตัน) โดยจนถึง ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2550 มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายที่ฝังกลบไปแล้วประมาณ 0.65 ล้านตัน และยังคงเหลืออีกประมาณ 1.67 ล้านตัน ซึ่งหากการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายของบริษัทเป็นไปตามประมาณการความสามารถในการให้บริการที่ประเมินโดยผู้บริหารของบริษัทที่ประมาณ 0.15 ล้านตันต่อปี จะทำให้หลุมฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาลที่ 2 นี้สามารถรองรับการให้บริการได้อีกคิดเป็นระยะเวลาประมาณ 11 ปี อย่างไรก็ตาม หากความสามารถในการให้บริการของบริษัทเปลี่ยนแปลงไปจากที่ประมาณการไว้ข้างต้น จะมีผลทำให้ระยะเวลาและความเพียงพอของที่ดินที่มีอยู่สำหรับใช้ในการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายเปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยบริษัทมีรายได้จากธุรกิจนี้คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 48 และร้อยละ 31 ของรายได้จากการบริการรวมของทั้งกลุ่มบริษัทในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 ตามลำดับ

การให้บริการของบริษัท เริ่มจากเจ้าหน้าที่การตลาดของบริษัทเข้าไปเสนอบริการและแนะนำรายละเอียดให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ จากนั้นดำเนินการเก็บตัวอย่างสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว โดยนำไปวิเคราะห์แบบเต็มรูปแบบ (Full Analysis) ที่ห้องปฏิบัติการของบริษัท ซึ่งตั้งอยู่ที่ศูนย์บริหารและจัดการฯ เพื่อกำหนดวิธีการบริหารและจัดการที่เหมาะสม หลังจากนั้นบริษัทจะคำนวณต้นทุนและค่าใช้จ่ายสำหรับการให้บริการแล้วจึงนำเสนอราคาให้แก่โรงงานลูกค้า ซึ่งหากได้มีการตกลงการให้บริการกันแล้ว บริษัทจะยื่นคำขออนุญาตต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อขออนุญาตนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกจากโรงงานอุตสาหกรรมของลูกค้า และวางแผนกำหนดเวลาขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเพื่อนำมากำจัดที่ศูนย์บริหารและจัดการฯ

ทั้งนี้ บริษัทจะพิจารณาจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วตามลักษณะของสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ดังนี้

1) สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของแข็ง

บริษัทจะนำไปฝังกลบยังหลุมฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) แต่หากเป็นสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของแข็งที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้ บริษัทจะนำไปผ่านกระบวนการคัดแยก เพื่อส่งต่อไปยังโรงงานรีไซเคิลของผู้ประกอบการภายนอก (Outsource) ให้เป็นผู้ดำเนินการต่อไป (ปัจจุบัน มีผู้ประกอบการด้านรีไซเคิลประมาณ 50 ราย โดยที่ผ่านมา กลุ่มบริษัทใช้บริการจากผู้ประกอบการกลุ่มนี้ 1 ราย)

2) สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีของเหลวเจือปน

บริษัทจะนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีของเหลวเจือปน ไปผ่านกระบวนการปรับสภาพกาก โดยการรีดน้ำ (Dewatering) จากนั้นจะนำตะกอนที่ได้จากการรีดน้ำไปฝังกลบยังหลุมฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) และน้ำเสียที่เกิดขึ้นจากกระบวนการปรับสภาพจะถูกส่งไปบำบัดยังระบบบำบัดน้ำชะสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของบริษัทต่อไป

3) สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเหลว

บริษัทจะนำไปกักเก็บไว้ในถังพักน้ำเสียก่อนเพื่อรวบรวม และทำให้ตกตะกอน จากนั้นจึงส่งน้ำเสียไปบำบัดยังระบบบำบัดน้ำเสียของบริษัทต่อไป

2. ธุรกิจให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นอันตราย (Hazardous Waste)

บริษัทให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นอันตราย (“สิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย”) เช่น สารไวไฟ สารกัดกร่อน สารที่เกิดปฏิกิริยาได้ง่าย สารพิษ เป็นต้น โดยวิธีฝังกลบแบบปลอดภัย (Secured Landfill) โดยได้เริ่มให้บริการตั้งแต่เดือนเมษายน 2548 เป็นต้นมา ทั้งนี้ รายละเอียดของลักษณะและคุณสมบัติของสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นอันตรายกำหนดไว้ในภาคผนวกที่ 2 ท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ซึ่งบริษัทสามารถฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ตามที่กำหนดดังกล่าวได้เกือบทุกประเภท ยกเว้นสิ่งปฏิกูลฯ ที่มีกฎหมายควบคุมเฉพาะ เช่น สิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นขยะติดเชื้อจากสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข สิ่งปฏิกูลฯ ที่อาจจะระเบิดได้ หรือสามารถเกิดปฏิกิริยารุนแรงได้ง่าย หรือ มีความเป็นพิษสูง หรือที่เป็นประเภทกัมมันตรังสี เป็นต้น

โดยภายหลังจากที่บริษัทได้รับความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) จากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานลำดับที่ 101 ให้บริการปรับคุณภาพของเสียรวมและรับฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย และบำบัดน้ำเสียรวมจากกระทรวงอุตสาหกรรม (ประเภทหรือชนิดของโรงงานตามกฎหมายกระทรวง พ.ศ.2535 ออกตามความใน พรบ.โรงงาน พ.ศ.2535) ในเดือนพฤษภาคม 2546 บริษัทจึงทำการก่อสร้างหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย (Secure Landfill) ภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท และสามารถเริ่มให้บริการในส่วนนี้ได้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2548 โดยหลุมฝังกลบดังกล่าวมีขนาดพื้นที่ประมาณ 70,000 ตร.ม. แบ่งออกเป็น 3 เฟส สามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายซึ่งประเมินโดยผู้ประเมินอิสระคิดเป็นปริมาตรบรรจุได้ประมาณ 1.26 ล้าน ลบ.ม. หรือคิดเป็นน้ำหนักบรรจุได้ประมาณ 1.64 ล้านตัน (คำนวณความหนาแน่นในอัตราส่วน 1 ลบ.ม. ต่อ 1.3 ตัน โปรดดูคำอธิบายเพิ่มเติมในเรื่องการจัดหาวัตถุดิบในส่วนของการหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายแบบปลอดภัย) โดยจนถึง ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2550 มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายที่ฝังกลบไปแล้วประมาณ 0.14 ล้านตัน ซึ่งหากการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายของบริษัทเป็นไปตามประมาณการความสามารถในการให้บริการที่ประเมินโดยผู้บริหารของบริษัทที่ประมาณ 0.07 ล้านตันต่อปี จะทำให้หลุมฝังกลบแบบปลอดภัยสามารถรองรับการให้บริการได้อีกคิดเป็นระยะเวลาประมาณ 21 ปี ทั้งนี้ หากความสามารถในการให้บริการเปลี่ยนแปลงไปจากที่ประมาณการไว้ข้างต้น จะมีผลทำให้ระยะเวลาและความเพียงพอของที่ดินที่มีอยู่สำหรับใช้ในการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายเปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยบริษัทมีรายได้จากธุรกิจนี้คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 36 และร้อยละ 60 ของรายได้จากการบริการรวมของทั้งกลุ่มบริษัทในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 ตามลำดับ

ขั้นตอนเริ่มต้นของการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย จะดำเนินการเช่นเดียวกับการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย อย่างไรก็ตาม การขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายจะต้องดำเนินการด้วยมาตรฐานที่เข้มงวดมากยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อป้องกันการรั่วไหลของสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายดังกล่าว เช่น การแยกจัดเก็บในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิทยิ่งขึ้น การจัดเตรียมแผนปฏิบัติการกรณีฉุกเฉินระหว่างขนส่ง เป็นต้น รวมทั้งขั้นตอนของการวิเคราะห์จะมีความซับซ้อนมากขึ้น เนื่องจากต้องพิจารณาหาสูตร และปริมาณสารเคมีที่ใช้เพื่อลดความเป็นพิษของสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย เพื่อให้มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

ภายหลังจากการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายมายังศูนย์บริหารและจัดการฯ แล้ว บริษัทจะนำสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายเหล่านี้มารวบรวมไว้ในอาคารเก็บกากซึ่งได้รับการออกแบบให้มีพื้นที่รองรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายได้อย่างเพียงพอ จากนั้นสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของแข็งและกึ่งของแข็งจะถูกนำไปปรับเสถียร โดยการเทลงบ่อปรับเสถียรเพื่อผสมรวมเข้ากันกับปูนขาว ปูนซีเมนต์ และสารเคมีที่เหมาะสมกับสิ่งปฏิกูลฯ ชนิดนั้น เพื่อลดความเป็นพิษและทำให้เป็นก้อนแข็ง (Stabilization and Solidification)

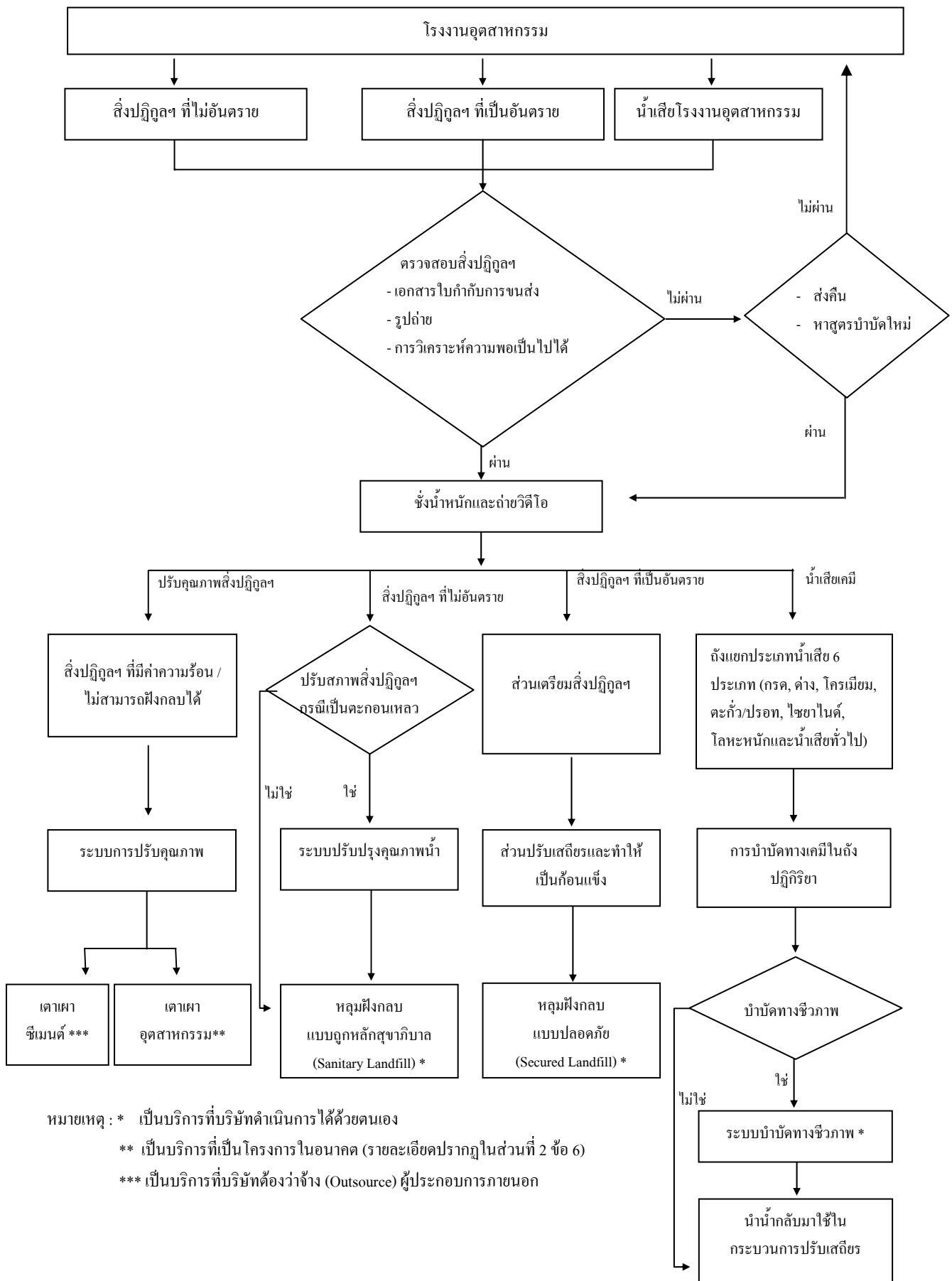
สิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายที่ผ่านการปรับเสถียรแล้ว จะถูกนำไปบ่มที่บริเวณพื้นที่บ่มสิ่งปฏิกูลฯ แล้วจึงนำไปฝังกลบยังหลุมฝังกลบแบบปลอดภัย (Secured Landfill) ต่อไป

สำหรับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วประเภทน้ำเสีย จะถูกนำไปเก็บไว้ในถังพักน้ำเสียแต่ละประเภท เช่น ถังพักน้ำเสียกรด ถังพักน้ำเสียด่าง ถังพักน้ำเสียโลหะหนัก เป็นต้น แล้วจึงนำไปบำบัดทางเคมีเพื่อแยกตะกอนของแข็ง และนำตะกอนของแข็งไปปรับเสถียรก่อนนำไปฝังกลบยังหลุมฝังกลบแบบปลอดภัยต่อไป

3. ธุรกิจให้บริการบำบัดน้ำเสีย

บริษัทมีการให้บริการบำบัดน้ำเสียทางเคมีและชีวภาพแก่โรงงานอุตสาหกรรม โดยระบบบำบัดน้ำเสียของบริษัทมีความสามารถในการให้บริการได้ประมาณ 450 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

โดยในขั้นตอนของการบำบัดน้ำเสีย น้ำเสียที่มาจากโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องผ่านขั้นตอนการตรวจสอบเช่นเดียวกับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว แล้วจึงถูกนำไปพักไว้ในบ่อพักน้ำเสีย และบำบัดในระบบบำบัดทางเคมีในขั้นตอนถัดมา จากนั้นบริษัทจะพิจารณาว่าต้องนำน้ำที่ผ่านการบำบัดทางเคมีแล้วนั้น ไปบำบัดทางชีวภาพต่ออีกหรือไม่ ถ้าไม่ต้องมีการบำบัดทางชีวภาพ บริษัทจะนำน้ำที่ผ่านการบำบัดทางเคมีแล้วกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Reuse) ภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ แต่ถ้าต้องมีการบำบัดทางชีวภาพด้วยแล้ว บริษัทจะนำน้ำไปบำบัดทางชีวภาพเสียก่อน แล้วจึงนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ ต่อไป ทั้งนี้ ในช่วงที่ผ่านมา บริษัทยังไม่มีรายได้จากการให้บริการบำบัดน้ำเสียแก่ลูกค้าภายนอก เนื่องจากเป็นการใช้งานภายในโครงการเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ในช่วงไตรมาสที่ 2 ปี 2550 บริษัทเริ่มมีกำลังการผลิตเหลือจึงมีการให้บริการแก่ลูกค้าภายนอก โดยมีรายได้คิดเป็นร้อยละ 1 ของรายได้จากการบริการรวมของทั้งกลุ่มบริษัทในงวด 6 เดือนปี 2550 แต่คาดว่าหากเป็นช่วงฤดูที่มีฝนตกพอสมควร บริษัทอาจต้องหยุดการให้บริการแก่ลูกค้าภายนอกเพื่อกลับมาใช้งานภายในโครงการเป็นหลักตามเดิม

ขั้นตอนการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วแต่ละประเภท

4. ธุรกิจการปรับปรุงสภาพสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเพื่อเป็นวัตถุดิบและเชื้อเพลิงทดแทน

บริษัทมีแผนที่จะประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเพื่อเป็นเชื้อเพลิงสังเคราะห์ (Synthetic Fuel) หรือเป็นเชื้อเพลิงทดแทนในเตาเผาซีเมนต์ และเตาเผาอุตสาหกรรมต่างๆ โดยในเดือนกุมภาพันธ์ 2549 บริษัทได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงานลำดับที่ 106 (ประเภทหรือชนิดของโรงงานที่เพิ่มเติมตามกฎหมายฉบับที่ 15 (พ.ศ.2544) ออกตามความใน พรบ. โรงงาน พ.ศ.2535) อนุญาตให้ประกอบธุรกิจปรับปรุงคุณภาพวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เพื่อเป็นเชื้อเพลิงทดแทนและวัตถุดิบทดแทนแล้ว เช่น สิ่งปฏิกูลฯ ที่มาจากกระบวนการถลุงปิโตรเลียม จากการผลิตสารอินทรีย์ต่างๆ น้ำมันและเชื้อเพลิงเหลว บรรจุก๊าซ วัสดุคูดซับ ฝ้าย เป็นต้น ซึ่งสามารถแบ่งสิ่งปฏิกูลฯ ดังกล่าวได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ สิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของแข็ง (Solid Blending) และสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของเหลว (Liquid Blending) โดยมีรายละเอียดปรากฏในส่วนที่ 2 ข้อ 6 โครงการในอนาคต ทั้งนี้ ในปัจจุบันบริษัทได้ดำเนินการก่อสร้างและทดสอบระบบปรับปรุงสภาพสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของเหลวแล้วเสร็จ และสามารถเริ่มให้บริการเชิงพาณิชย์ได้ตั้งแต่เดือนกันยายน 2550 และสำหรับระบบปรับปรุงสภาพสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นของแข็ง คาดว่าจะก่อสร้างและทดสอบระบบแล้วเสร็จพร้อมทั้งเริ่มให้บริการเชิงพาณิชย์ประมาณต้นปี 2551

5. ธุรกิจสนับสนุนการให้บริการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว

ธุรกิจสนับสนุนการให้บริการหลักของบริษัท จะดำเนินการโดยบริษัทย่อยต่างๆ โดยที่บริษัทมีนโยบายการกำหนดราคาค่าบริการระหว่างกันให้เป็นไปตามราคาตลาดทั่วไป เพื่อให้สามารถพิจารณาเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของแต่ละบริษัทได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยธุรกิจดังกล่าวแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ธุรกิจการเป็นตัวกลาง (Broker) ในการรับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วไปบริหารและจัดการด้วยวิธีการต่างๆ โดยมีบริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด (“BWG”) ซึ่งเป็นบริษัทย่อย ทำหน้าที่เป็นตัวกลางดังกล่าว โดย BWG จะทำหน้าที่ด้านการตลาดในการนำเสนอบริการให้แก่โรงงานอุตสาหกรรม และให้คำแนะนำในการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ที่เหมาะสม ซึ่งรายได้หลักของ BWG จะมาจากค่าบริการจากการเป็นตัวกลางดังกล่าว ทั้งนี้ เมื่อพิจารณารายได้จากค่าบริการของทั้งกลุ่มบริษัท รายได้ในธุรกิจนี้ถูกรวมอยู่ในรายได้การให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ โดยการให้บริการของ BWG มีดังนี้

- 1) สิ่งปฏิกูลฯ ที่กำจัดด้วยวิธีการฝังกลบ BWG จะว่าจ้างให้บริษัทเป็นผู้ดำเนินการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท
- 2) สิ่งปฏิกูลฯ ที่กำจัดได้ด้วยวิธีอื่น เช่น การเผา ซึ่งสิ่งปฏิกูลฯ ที่นำไปเผาจะเป็นสิ่งปฏิกูลฯ ที่ให้พลังงานความร้อนและสามารถใช้เป็นพลังงานทดแทนได้ เช่น ตะกอนน้ำมัน เศษยางรถยนต์ เป็นต้น BWG จะว่าจ้าง (Outsource) ให้ผู้ประกอบการที่รับกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ โดยการเผาเป็นผู้จัดการต่อไป เนื่องจากบริษัทไม่สามารถดำเนินการเองได้ ซึ่งในปัจจุบัน BWG ได้รับแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนของโรงปูนซีเมนต์ต่างๆ เช่น บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (แ่งคอย) จำกัด บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ทุ่งสง) จำกัด บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ลำปาง) จำกัด บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ท่าหลวง) จำกัด บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (เขาวง) จำกัด เป็นต้น

การเป็นตัวแทนในส่วนนี้ ลูกค้านำค่าบริการทั้งหมดให้แก่ BWG ส่วน BWG จะจ่ายค่ากำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีฝังกลบหรือวิธีเผาให้แก่บริษัทหรือ โรงปูนซีเมนต์ แล้วแต่กรณี เนื่องจากถือเป็นค่าจ้างในการให้บริการหรือโรงปูนซีเมนต์เป็นผู้กำจัดสิ่งปฏิกูลฯ นั้น โดยที่ BWG มีกำไรจากส่วนต่างอันเนื่องมาจากการดำเนินการ ในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 BWG มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 15 และร้อยละ 7 ของรายได้จากการบริการรวมของทั้งกลุ่มบริษัท ตามลำดับ

ทั้งนี้ การหาลูกค้าและทำการตลาดของ BWC จะไม่มีการทับซ้อนกันกับบริษัท เนื่องจาก BWC จะเน้นการหาลูกค้าที่ต้องการกำจัดสิ่งปนื้อที่ ต้องใช้วิธีอื่นที่บริษัทไม่สามารถดำเนินการเองได้ เช่น การใช้เตาเผา หรือการใช้วิธีรีไซเคิล เป็นต้น และถ้าเป็นลูกค้าใหม่ที่ต้องการกำจัดสิ่งปนื้อ ด้วยวิธีฝังกลบ บริษัทจะเป็นผู้ทำการตลาดเอง อย่งไรก็ตาม ในบางกรณีลูกค้าอาจต้องใช้บริการของทั้งบริษัทและ BWC ร่วมกัน เนื่องจากลูกค้ามีสิ่งปนื้อหลายประเภทที่บริษัทไม่สามารถรับกำจัดได้เองทั้งหมด จึงอาจพิจารณาให้ BWC เข้าร่วมหรือเป็นผู้นำเสนอการให้บริการตามความเหมาะสม

- 5.2 ธุรกิจการบริหารจัดการด้านขนส่งสิ่งปนื้อหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว โดยมีบริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ ทรานสปอร์ต จำกัด (“BWT”) ซึ่งเป็นบริษัทย่อยของบริษัทเป็นผู้ให้บริการ โดย BWT จะเป็นผู้ดำเนินการให้บริการด้วยรถขนส่งของตนเอง และของบริษัท รวมทั้งจัดหาและว่าจ้างผู้ประกอบการขนส่งภายนอกเพิ่มเติมด้วยตามความจำเป็น ซึ่ง BWT จะเป็นผู้วางแผนและกำหนดเส้นทางการขนส่งทั้งหมดให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยในการคัดเลือกผู้ประกอบการขนส่งภายนอกนี้ BWT จะพิจารณาคัดเลือกทั้งในด้านคุณภาพของรถขนส่งที่ต้องเป็นไปตามมาตรฐานของกรมการขนส่งทางบก รวมทั้งพิจารณาราคา ประสิทธิภาพ และผลงานของผู้ประกอบการขนส่ง ซึ่งในปัจจุบัน บริษัทและ BWT มีรถขนส่งรวมกันจำนวน 18 คัน และอีกส่วนหนึ่งใช้บริการจากผู้ประกอบการขนส่งภายนอกที่ขึ้นทะเบียนกับกลุ่มบริษัทประมาณ 200 คัน ซึ่งผู้ประกอบการขนส่งส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 70 เป็นผู้ประกอบการที่เป็นบุคคลซึ่งเป็นคนในพื้นที่ และที่เหลือจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล โดย BWT มีนโยบายให้ใช้รถขนส่งของกลุ่มบริษัทก่อนเป็นลำดับแรก แต่หากรถขนส่งของกลุ่มบริษัทมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการให้บริการ หรือมีประเภทรถขนส่งไม่เหมาะสมกับประเภทของสิ่งปนื้อของลูกค้า BWT จะมอบหมายให้ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกดำเนินการตามความเหมาะสม โดย BWT จะพยายามกระจายงานให้แก่ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกทุกรายที่มีผลการปฏิบัติงานดี เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและรักษาความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างกัน โดยในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 สัดส่วนการให้บริการขนส่งโดยใช้รถขนส่งของผู้ประกอบการภายนอก คิดเป็นประมาณร้อยละ 85 - 90 ของมูลค่าขนส่งรวม และที่เหลือเป็นการใช้รถขนส่งของกลุ่มบริษัทเอง ทั้งนี้ สาเหตุที่กลุ่มบริษัทมีนโยบายว่าจ้างผู้ประกอบการขนส่งภายนอกเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากกลุ่มบริษัทไม่ต้องการใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมากในการจัดหารถขนส่งเอง ซึ่งนโยบายดังกล่าว บริษัทพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นการพึ่งพิงบริการจากผู้ประกอบการภายนอกเนื่องจากสามารถเลือกใช้บริการได้จากผู้ประกอบการภายนอกที่มีอยู่หลายราย และบริษัทสามารถเพิ่มความเข้มงวดในการคัดเลือกเพื่อใช้บริการได้ด้วย ซึ่งในการขนส่งสิ่งปนื้อจากโรงงานของลูกค้ามากำจัดยังศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัทนั้น เจ้าของรถขนส่งจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากการขนส่งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขนส่ง และตามที่กำหนดในสัญญาว่าจ้างของกลุ่มบริษัท ในขณะที่ลูกค้ายังคงต้องรับผิดชอบต่อสิ่งปนื้อ อยู่จนกว่าจะถึงยังศูนย์บริหารและจัดการฯ ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ทั้งนี้ในด้านการขนส่งสิ่งปนื้อ บริษัทและ BWT ได้กำหนดให้มีการวางแผนการขนส่งเป็นไปอย่างรัดกุม เพื่อลดโอกาสในการเกิดอุบัติเหตุให้น้อยที่สุด (Zero Accident) นอกจากนี้ยังได้มีมาตรการจัดการกับภาวะฉุกเฉิน (Emergency Case) ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ โดยยึดหลักการสื่อสาร การประสานงาน และการปฏิบัติการที่รวดเร็ว ระหว่างพนักงานขับรถขนส่ง และทีมฉุกเฉิน (Emergency Teams) ซึ่งเป็นหน่วยงานของ BWT และหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องในการจัดการและควบคุมสถานการณ์ เช่น หน่วยกู้ภัยประจำจังหวัดต่างๆ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (หน่วย อปพร.) เป็นต้น โดยทีมฉุกเฉินของ BWT ซึ่งได้รับการอบรมกู้ภัยจะประจำการพร้อมอยู่ที่ศูนย์บริหารและจัดการฯ ตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อทำการแก้ไขปัญหาในกรณีเกิดอุบัติเหตุในระหว่างการขนส่ง นอกจากนี้บริษัทและ BWT ยังให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหากรณีการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อบุคคลภายนอกหรือสิ่งแวดล้อม โดยการจัดทำประกันภัยต่อบุคคลภายนอก (Liability Insurance) เพื่อชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเกิดอุบัติเหตุระหว่างการขนส่ง

รวมทั้งการจัดทำประกันภัยบุคคลที่ 3 ให้แก่รถขนส่งทุกคัน และในอนาคตเมื่อประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การประกันภัยความเสียหายจากการขนส่งวัตถุอันตราย พ.ศ. 2549 ซึ่งกำหนดให้ผู้ขนส่งวัตถุอันตรายต้องมีการประกันภัยความเสียหายในการขนส่งวัตถุอันตรายนอกเหนือจากการทำประกันภัยตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มีผลบังคับใช้ในเดือนพฤศจิกายน 2550 บริษัทจะจัดให้มีการทำประกันภัยในเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ เพื่อให้สอดคล้องตามแผนการป้องกันอุบัติเหตุจากการขนส่งเพิ่มเติม ในปัจจุบันบริษัทได้เข้าร่วมโครงการของสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร (สนข.) ซึ่งร่วมกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ในการทดลองติดตั้งสัญญาณ GPS กับรถบรรทุกวัตถุอันตราย เพื่อติดตามและตรวจสอบเส้นทางการเดินรถและกรณีการเกิดอุบัติเหตุ และบริษัทมีแผนที่จะดำเนินการตามโครงการดังกล่าว โดยจะให้รถขนส่งของผู้ประกอบการภายนอกทุกคันได้มีการติดตั้งสัญญาณ GPS ซึ่งบริษัทจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายไปก่อน และให้ผู้ประกอบการภายนอกผ่อนชำระคืนให้แก่บริษัทในภายหลังภายในระยะเวลาประมาณ 6 เดือน ซึ่งในเบื้องต้น บริษัทมีนโยบายให้รถขนส่งของผู้ประกอบการภายนอกติดตั้งสัญญาณ GPS ประมาณ 20 คันต่อปี

เมื่อพิจารณารายได้จากการบริการของทั้งกลุ่มบริษัท รายได้ในธุรกิจนี้ถูกรวมอยู่ในรายได้การให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ เนื่องจากในช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน BWT ไม่มีรายได้จากการให้บริการขนส่งแก่ลูกค้าภายนอก โดยเป็นการใช้งานภายในกลุ่มบริษัทเป็นหลัก ทำให้ไม่มีรายได้จากการให้บริการในส่วนนี้

ทั้งนี้ ในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 ได้มีการให้บริการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ จากโรงงานของลูกค้า โดยแบ่งแยกตามประเภทของเจ้าของรถขนส่งได้ดังนี้

เจ้าของรถขนส่ง	ปี 2549		6 เดือนปี 2550	
	จำนวนรถขนส่ง (คัน)	สัดส่วนต่อค่าขนส่ง	จำนวนรถขนส่ง (คัน)	สัดส่วนต่อค่าขนส่ง
กลุ่มบริษัท				
- BWG	10	6.84%	10	5.42%
- BWT	8	6.48%	8	6.25%
ผู้ประกอบการภายนอก				
- บุคคล	132	67.23%	146	60.78%
- นิติบุคคล	43	19.45%	56	27.56%
รวม	193	100.00%	220	100.00%

- 5.3 ธุรกิจการให้บริการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้วยวิธีนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ หรือรีไซเคิล (Recycle) โดยมีบริษัท เอิร์ธ เทค เอนไวรอนเมนท์ จำกัด (“E-Tech”) ซึ่งเป็นบริษัทย่อยเป็นผู้ให้บริการ โดย E-Tech จะเป็นผู้รวบรวมสิ่งปฏิกูลฯ เพื่อผ่านกระบวนการและนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ และให้บริการเป็นที่ปรึกษาด้านการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ภายในโรงงาน สิ่งปฏิกูลฯ ที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ เช่น สารทำลาย น้ำมันเครื่อง น้ำมันหล่อลื่น เศษเหล็ก เศษโลหะ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์บางชนิด เป็นต้น ทั้งนี้ ในช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน E-Tech ยังไม่มีรายได้จากการประกอบธุรกิจมากนัก โดยส่วนใหญ่มาจากการเป็นตัวแทนบริการเพื่อนำมาฝังกลบในศูนย์บริหารและจัดการฯ จึงทำให้รายได้ในธุรกิจนี้ถูกรวมอยู่ในรายได้การให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ โดยในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 E-Tech มีรายได้คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 1 ของรายได้จากการบริการรวมของทั้งกลุ่มบริษัท

การดำเนินนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม

ในการประกอบธุรกิจให้บริการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้วยวิธีฝังกลบของบริษัท อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ฝุ่น เสียง กลิ่น และการรั่วไหลของสิ่งปฏิกูลฯ เป็นต้น ดังนั้น บริษัทจึงได้กำหนดนโยบายในการประกอบกิจการให้มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยยึดหลักการตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง ระบบเอกสารกำกับการขนส่งของเสียอันตราย พ.ศ. 2547 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ.2548 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ประกอบกิจการบำบัดและกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ.2550 และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การประกันภัยความเสียหายจากการขนส่งวัตถุอันตราย พ.ศ. 2549 เป็นต้น และปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (EIA) อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ บริษัทได้ให้ความสำคัญกับมาตรฐานในการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ เป็นอันดับแรกของการปฏิบัติงาน ระบบการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ เป็นระบบปิด (Closed System) ซึ่งของเสียทุกชนิดรวมทั้งน้ำเสียที่เกิดขึ้นจะไม่มีการรั่วไหลออกไปสู่ภายนอกศูนย์บริหารและจัดการฯ (Zero Discharge) บริษัทได้นำมาตรฐานทั้งของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมควบคุมมลพิษ มาตรฐานของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมัน มาใช้กับระบบการจัดการ ขั้นตอน และวัสดุอุปกรณ์ในการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมที่สุด ซึ่งทุกขั้นตอนของการดำเนินการเป็นไปอย่างโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ โดยที่ผ่านมา มีผู้เข้าเยี่ยมชมและตรวจสอบการดำเนินการของบริษัทเป็นจำนวนมาก ทั้งจาก โรงงานลูกค้า หน่วยงานราชการ นักเรียน นักศึกษา และบุคคลที่มีความสนใจ เป็นต้น ซึ่งมีผู้เข้าเยี่ยมชมในปี 2549 กว่า 1,000 คน และในช่วง 6 เดือนปี 2550 อีกกว่า 600 คน ต่างยอมรับกันโดยทั่วไปถึงความเป็นมาตรฐานในระดับสากลของการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท

ในการเลือกพื้นที่ที่ตั้งโครงการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ นั้น บริษัทได้มีการพิจารณาพื้นที่ของศูนย์บริหารและจัดการฯ ซึ่งมีความเหมาะสมทางด้านสถานะแวดล้อมเป็นอย่างดี โดยมีปัจจัยที่เหมาะสมหลายประการ ได้แก่ ทำเลทางเข้าออกและการคมนาคมขนส่งที่สะดวก ปริมาณการจราจรไม่หนาแน่น สภาพภูมิประเทศที่มีภูเขาและต้นไม้ล้อมรอบซึ่งเป็นแนวฉนวน (Buffer Zone) ขนาดใหญ่ที่ดี สภาพธรณีวิทยาที่เป็นชั้นหินแข็งได้ผิวดินตลอดแนวพื้นที่อยู่ห่างจากแหล่งชุมชนและมีระดับน้ำใต้ดินที่ลึก และจากสถิติที่ผ่านมาพื้นที่ดังกล่าวเป็นบริเวณที่ไม่เคยมีน้ำท่วม

สำหรับในการดำเนินการ บริษัทมีระบบตรวจสอบผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง เช่น การติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำใต้ดินและผิวดินในพื้นที่โครงการและพื้นที่ใกล้เคียงโดยรอบ การติดตามตรวจสอบการอุดตันของท่อรวบรวมน้ำชะสิ่งปฏิกูลฯ การติดตามตรวจสอบการรั่วซึมของวัสดุกันซึม การติดตามตรวจสอบคุณภาพอากาศในพื้นที่โครงการและพื้นที่ใกล้เคียงโดยรอบ การติดตามตรวจสอบระบบบำบัดน้ำเสียจากน้ำชะสิ่งปฏิกูลฯ การจัดการและตรวจสอบก๊าซที่เกิดจากหลุมฝังกลบ เป็นต้น

ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

บริษัท ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน จากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งประกาศตามกฎกระทรวง (พ.ศ.2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 รวมทั้งที่ปรับปรุงเพิ่มเติมตามกฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ.2544) ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน ดังนี้

ใบอนุญาตโรงงาน ลำดับที่	ประกอบกิจการ
101	ปรับคุณภาพของเสียรวม และรับฟังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย
105	คัดแยกและรับฟังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่มีอันตราย
106	ปรับคุณภาพวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เพื่อเป็นเชื้อเพลิงทดแทนและวัตถุดิบทดแทน

สิทธิประโยชน์พิเศษ

บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด (มหาชน) ได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษ จากการได้รับการส่งเสริมการลงทุนโดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ตั้งแต่วันที่ 10 พฤศจิกายน 2547 อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520 โดยมีสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

1. ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้รับจากการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมรวมกันไม่เกินร้อยละ 100 ของเงินลงทุน ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน มีกำหนดเวลาแปดปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการนั้น (วันที่ 1 มกราคม 2548)
2. ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำเงินปันผลจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมซึ่งได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตลอดเวลาที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลนั้น
3. ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาอนุมัติ
4. ได้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการเข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามจำนวนและเวลาเท่าที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเห็นสมควร
5. ให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการดังกล่าวได้รับอนุญาตทำงานเฉพาะตำแหน่งหน้าที่การทำงานที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้ความเห็นชอบ

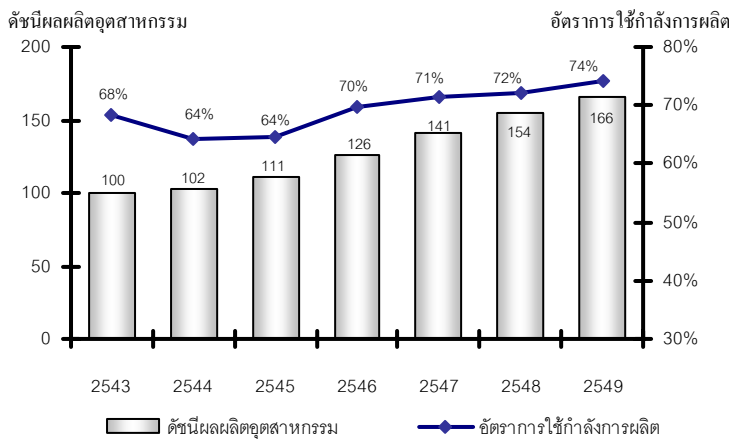
การตลาดและภาวะการแข่งขัน

ภาวะอุตสาหกรรม

ความต้องการใช้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในประเทศไทย

จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา ส่งผลให้ภาคเศรษฐกิจการผลิตมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (Manufacturing Production Index) ซึ่งปรับตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากระดับ 100 ในปี 2543 ซึ่งเป็นปีฐาน เป็น 166 ในปี 2549 หรือคิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9 ต่อปี และอัตราการใช้กำลังการผลิตภาคอุตสาหกรรม (Industrial Capacity Utilization) ได้เพิ่มขึ้นจากระดับร้อยละ 68 ในปี 2543 มาอยู่ที่ระดับร้อยละ 74 ในปี 2549 ซึ่งการขยายตัวของอุตสาหกรรมการผลิตและอัตราการใช้กำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นนี้ จึงทำให้เกิดปริมาณสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากโรงงานอุตสาหกรรมในจำนวนที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

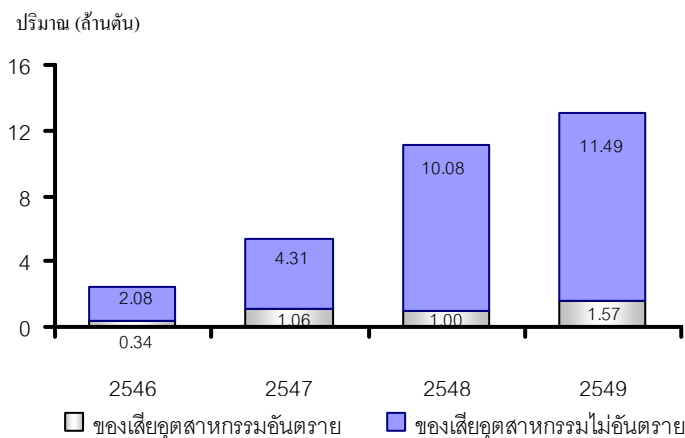
แผนภูมิแสดงภาวะอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในช่วงปี 2543 - 2549

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

จากข้อมูลสรุปสถานการณ์มลพิษของประเทศไทย โดยกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แสดงถึงปริมาณของเสียภายในประเทศจากโรงงานอุตสาหกรรม สามารถแสดงได้ดังนี้

แผนภูมิแสดงปริมาณสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วภายในประเทศ ในช่วงปี 2546 - 2549

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทั้งนี้ จากการที่หน่วยงานราชการ โดยเฉพาะกระทรวงอุตสาหกรรมมีความเข้มงวดมากขึ้นต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ทุกรายให้มีการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ อย่างถูกวิธีเพื่อเป็นการรักษาสุขภาพแวดล้อมและควบคุมการเกิดมลพิษ โดยในปลายปี 2547 ได้มีการออกกฎระเบียบเพิ่มเติมให้โรงงานอุตสาหกรรมต้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด ปริมาณ และชื่อผู้รับบำบัดหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Internet) พื้นที่ที่มีการนำออกนอกบริเวณโรงงาน ซึ่งจะทำให้โรงงานอุตสาหกรรมเหล่านี้ต้องชี้แจงถึงวิธีการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตของตน อันมีผลให้โรงงานอุตสาหกรรมต้องดำเนินการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ อย่างถูกวิธี โดยวิธีหนึ่งคือการส่งให้ผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ เป็นผู้ดำเนินการแทน จึงคาดว่า ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ผู้ให้บริการที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานราชการเป็นผู้บริหารและจัดการมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

ผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในประเทศ

สามารถแบ่งประเภทของผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วได้เป็น 3 กลุ่ม ตามวิธีการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ดังนี้

1. ผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้วยวิธีฝังกลบ

บริษัทมีการประกอบธุรกิจหลักอยู่ในกลุ่มนี้ โดยการฝังกลบเป็นวิธีที่ใช้กันทั่วไป และสามารถใช้กับสิ่งปฏิกูลฯ ได้หลายประเภทด้วยต้นทุนที่ต่ำกว่าการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีการเผา ปัจจุบัน มีผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีฝังกลบในประเทศหลายราย โดยส่วนมากเป็นรายย่อยที่ให้บริการเฉพาะฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย ซึ่งมีความสามารถในการให้บริการเล็กน้อยเนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านพื้นที่ของสถานประกอบการ และบริษัทพิจารณาแล้วเห็นว่ามิใช่ผู้ประกอบการที่อยู่ในระดับเดียวกัน ดังนั้น ผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีฝังกลบที่มีใบอนุญาตฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ทั้งที่ไม่อันตรายและที่เป็นอันตรายซึ่งเป็นรายใหญ่และมีศักยภาพและความสามารถในการให้บริการใกล้เคียงกับบริษัทมีจำนวน 3 ราย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ผู้ให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว	ความสามารถให้บริการ (ตัน/ปี)		ที่ตั้งของศูนย์กำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว
	สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วไม่อันตราย	สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วอันตราย	
1. บมจ.เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน ("BWG")	150,000	70,000	จังหวัดสระบุรี
2. บมจ. โปรเฟสชั่นแนล เวสต์ เทคโนโลยี (1999) ("PRO")	330,000	82,500	จังหวัดสระแก้ว
3. บมจ.บริหารและพัฒนาเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ("GENCO")	79,200	52,800	จังหวัดระยอง
	45,000		กรุงเทพฯ

ที่มา : ข้อมูลจาก BWG และแบบแสดงรายการข้อมูลประจำปี 2549 ของ PRO และ GENCO

นอกจากผู้ให้บริการรายใหญ่ 3 รายดังกล่าวแล้ว ยังมีผู้ให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วอีกหนึ่งราย คือ บริษัท อีสเทิร์น ซิเบอร์เดียน ไวรอนเมนทอล คอมเพล็กซ์ จำกัด (ESBEC) ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ที่จังหวัดชลบุรี โดยผู้ประกอบการรายดังกล่าวได้รับใบอนุญาตให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วไม่อันตรายเท่านั้น

ภาวะการแข่งขันในการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีการฝังกลบไม่มีความรุนแรงมากนัก เนื่องจากมีจำนวนผู้ให้บริการรายใหญ่เพียงไม่กี่รายเมื่อเทียบกับปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ในประเทศทั้งหมด และผู้ให้บริการแต่ละรายมีสถานที่ตั้งของศูนย์กำจัดสิ่งปฏิกูลฯ กระจายออกไปในแต่ละพื้นที่ของประเทศ นอกจากนี้ การเข้ามาในอุตสาหกรรมของกลุ่มแข่งขันรายใหม่อาจทำได้ยากเนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการ เช่น การใช้เงินลงทุนสูง การใช้พื้นที่ที่มีขนาดใหญ่และมีลักษณะเหมาะสมซึ่งต้องได้รับการรับรอง และผ่านความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (EIA) จากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก่อนดำเนินการ ซึ่งตามปกติจะต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาเพื่อขอความเห็นชอบในรายงานดังกล่าว ทำให้ผู้ลงทุนมีความเสี่ยงจากการลงทุนในที่ดินเป็นเงินจำนวนสูงแต่อาจไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบการได้ เป็นต้น

ปัจจุบัน ผู้ให้บริการส่วนใหญ่จะเน้นกลยุทธ์การแข่งขันในมาตรฐานของระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ และคุณภาพของการให้บริการแก่ลูกค้า ซึ่งที่ผ่านมา บริษัทให้ความสำคัญกับการดำเนินงานและระบบการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ที่ได้มาตรฐานและสามารถตรวจสอบได้ จึงทำให้ศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัทได้รับการยอมรับจากลูกค้าโดยทั่วไป

2. กลุ่มผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้วยวิธีเผาในเตาเผา

ผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ โดยการเผาจะรับสิ่งปฏิกูลฯ บางประเภทที่ให้พลังงานความร้อนสูง และเหมาะสมกับเตาเผานั้นๆ เช่น เศษยาง ตะกอนน้ำมัน สารละลาย เป็นต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำพลังงานที่ได้จากการเผาไปใช้ภายในโรงงาน การกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ จึงไม่ใช่เป็นธุรกิจหลักของผู้ให้บริการเหล่านี้ ทั้งนี้ บริษัทไม่สามารถให้บริการในประเภทนี้ได้ด้วยตนเอง แต่ BWC ซึ่งเป็นบริษัทย่อยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทน (Broker) จากผู้ให้บริการในกลุ่มนี้ ทำให้สามารถมีรายได้จากการหาลูกค้าและนำส่งสิ่งปฏิกูลฯ ไปกำจัดด้วยวิธีเผาได้ โดยลูกค้าจะจ่ายค่าบริการทั้งหมดให้แก่ BWC ส่วน BWC จะจ่ายค่ากำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีเผาให้แก่โรงงานปูนซีเมนต์ เนื่องจากถือเป็นค่าใช้จ่ายในการให้โรงงานปูนซีเมนต์เป็นผู้กำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ดังกล่าว โดยที่ BWC มีกำไรจากส่วนต่างอันเนื่องมาจากการดำเนินการดังกล่าว โดยผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายและที่เป็นอันตราย ได้แก่

- 1) บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด
- 2) บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ลำปาง) จำกัด
- 3) บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ทุ่งสง) จำกัด
- 4) บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ท่าหลวง) จำกัด โรงงานท่าหลวง
- 5) บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (แก่งคอย) จำกัด โรงงานเขาวง
- 6) บริษัท ปูนซีเมนต์นครหลวง จำกัด (มหาชน)
- 7) บริษัท ทีพีโอ โพลีน จำกัด (มหาชน)

ที่มา : สำนักเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

3. กลุ่มผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้วยวิธีการรีไซเคิล (Recycle)

การรีไซเคิลเป็นวิธีการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจวิธีหนึ่ง เนื่องจากการนำสิ่งปฏิกูลฯ มาทำให้เกิดประโยชน์ได้ใหม่ อย่างไรก็ตาม การนำสิ่งปฏิกูลฯ มารีไซเคิลยังมีข้อจำกัดอยู่มาก เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยวิธีการฝังกลบ เนื่องจากจะสามารถรีไซเคิลได้กับสิ่งปฏิกูลฯ บางประเภทเท่านั้น เช่น ตัวทำละลาย น้ำมันเครื่อง น้ำมันหล่อลื่น เศษเหล็ก เศษโลหะ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์บางชนิด เป็นต้น ทั้งนี้ บริษัทไม่สามารถให้บริการในประเภทนี้ได้ด้วยตนเอง แต่ BWC และ E-Tech ซึ่งเป็นบริษัทย่อยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทน (Broker) จากผู้ให้บริการในกลุ่มนี้ ทำให้สามารถมีรายได้จากการหาลูกค้าและนำส่งสิ่งปฏิกูลฯ ไปรีไซเคิลได้ โดยผู้ให้บริการในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นรายย่อยซึ่งมีจำนวนประมาณ 50 ราย โดยลูกค้าที่สำคัญของกลุ่มบริษัท เช่น บริษัท แวกซ์ กาเบจ รีไซเคิล เซ็นเตอร์ จำกัด เป็นต้น

จุดเด่นของบริษัท

1. การให้บริการที่ครบวงจร

สิ่งปฏิกูลฯ ที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ มีหลายประเภท ทั้งที่เป็นอันตราย (Hazardous Waste) และ ไม่อันตราย (Non-Hazardous Waste) ของแข็งและของเหลว รวมทั้งอาจเป็นสิ่งปฏิกูลฯ ที่สามารถนำกลับไปใช้ซ้ำได้อีก ทำให้การบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ จะต้องสอดคล้องและอำนวยความสะดวกให้แก่ลูกค้าได้มากที่สุด ซึ่งการให้บริการของกลุ่มบริษัทได้ครอบคลุมในทุกวิธีการบริหารและจัดการฯ ตามกฎหมายว่าด้วยการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ซึ่งบังคับใช้กับโรงงานอุตสาหกรรมทั่วประเทศ ได้แก่ การคัดแยก (Sorting) การกักเก็บในภาชนะบรรจุ (Storage)

การนำกลับมาใช้ซ้ำ (Reuse) การนำกลับมาใช้ประโยชน์อีก (Recycle) การนำกลับคืนมาใหม่ (Recovery) การบำบัด (Treatment) การกำจัด (Disposal) หรือการกำจัดโดยวิธีอื่น ซึ่งเป็นการกำจัดด้วยตนเองภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท หรือเป็นการส่งไปให้ผู้ประกอบการอื่นเป็นผู้กำจัด (Outsource) ทั้งนี้ กิจกรรมที่บริษัทเป็นผู้ให้บริการจะดำเนินการภายในบริเวณและสถานที่ตั้งเดียวกัน โดยมีระบบที่เชื่อมโยงกันตามมาตรฐาน ส่งผลให้บริษัทสามารถบริหารต้นทุนการจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันกับคู่แข่งได้ทั้งในด้านของราคา ระยะเวลาการให้บริการ และคุณภาพของการบริการ

2. การให้คำปรึกษาแนะนำและอบรมเกี่ยวกับการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลฯ

บริษัทมีนโยบายในการให้คำแนะนำและปรึกษาในทุกกระบวนการของการเกิดสิ่งปฏิกูลฯ ในโรงงาน โดยเป็นการนำหลักวิชาการมาประยุกต์ใช้ เช่น หลักการทำ Clean Technology ภายในโรงงาน การให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เกิดขึ้นภายในโรงงาน การป้องกันและแก้ไขกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินที่เกี่ยวข้องกับสิ่งปฏิกูลฯ เป็นต้น นอกจากนี้บริษัทยังมีการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดหรือกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องับสิ่งปฏิกูลฯ โดยการแจ้งเป็นจดหมายหรือการจัดการสัมมนาให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการ เป็นต้น เพื่อมิให้ผู้ประกอบการเกิดความสับสน และได้รับความรู้เพิ่มเติมที่เพื่อนำไปปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป การดำเนินการดังกล่าวจึงเป็นจุดเด่นที่ทำให้ลูกค้าใช้บริการกับบริษัทอย่างต่อเนื่อง และยังคงถือเป็นการทำประชาสัมพันธ์แบบบอกต่อกันอีกด้วย

3. สภาพแวดล้อมของสถานที่ตั้ง

ศูนย์บริหารและจัดการกากอุตสาหกรรม จังหวัดสระบุรี ของบริษัทมีสภาพพื้นที่ที่เป็นไปตามข้อกำหนดของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ทั้งกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม รวมทั้งตามพระราชบัญญัติการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐอเมริกา (Resources Conservation and Recovery Act) โดยลักษณะสภาพแวดล้อมเป็นภูเขา มีแนวกำแพงธรรมชาติกั้นระหว่างพื้นที่โครงการและชุมชน สภาพธรณีวิทยาโดยรอบเป็นหินแข็ง ซึ่งเป็นเสมือนแผ่นกั้นรองรับการรั่วไหลของสิ่งปฏิกูลฯ ไปยังชั้นน้ำใต้ดินได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีระดับน้ำบาดาลที่ลึกกว่าระดับที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด และพื้นที่โครงการยังมีทางเข้าออกได้หลายเส้นทาง ทำให้ไม่มีปัญหาด้านการจราจร การขนส่งเป็นไปอย่างสะดวก และด้วยเนื้อที่รวมประมาณ 271 ไร่ ซึ่งประมาณการว่าจะสามารถให้บริการได้เป็นระยะเวลา 11 ปี และ ประมาณ 21 ปี สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายและเป็นอันตราย ตามลำดับ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่นานพอสำหรับการจัดหาทำเลใหม่ในกรณีที่ขยายการให้บริการ ด้วยเหตุดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมของศูนย์บริหารและจัดการฯ ตลอดจนขนาดของพื้นที่ของศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัทมีความเหมาะสมทั้งในเชิงกายภาพและเชิงเศรษฐกิจสำหรับการประกอบธุรกิจกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ เป็นอย่างยิ่ง

4. ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญของผู้บริหารและทีมงาน

ผู้บริหารซึ่งเป็นกลุ่มผู้ก่อตั้งเป็นผู้มีประสบการณ์ในธุรกิจมานานประมาณ 10 ปี จึงทำให้มีความเชี่ยวชาญและมีสายสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานราชการ ลูกค้า คู่ค้า ประชาชนและชุมชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ส่งผลให้บริษัทสามารถเจรจาทำความเข้าใจกับบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ทีมงานของบริษัทยังเป็นทีมงานที่มีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในธุรกิจเช่นกัน โดยบริษัทมีนโยบายที่จะพัฒนาบุคลากรเหล่านี้ให้มีคุณภาพ ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ โดยจะมีการส่งอบรมทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ

กลยุทธ์ในการแข่งขัน

บริษัทมีการกำหนดกลยุทธ์ในการแข่งขัน ดังนี้

1. การมุ่งเน้นให้บริการที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานในระดับสากล โดยบริษัทกำหนดให้การจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วต้องเป็นไปอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ และภายใต้มาตรฐานที่บริษัทได้รับ เช่น การรับรองคุณภาพด้านงานบริการ (ISO 9001 : 2000) และการรับรองระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (ISO 14001 : 2004) และนอกจากนี้ บริษัทให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนใกล้เคียง
2. การสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า ซึ่งนอกเหนือจากการให้บริการที่จะต้องได้มาตรฐานในระดับสากลแล้ว บริษัทยังมุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า ด้วยการให้บริการที่รวดเร็ว ตรงต่อเวลา และพร้อมให้คำแนะนำและช่วยเหลือแก่ลูกค้า ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวนี้ทำให้บริษัทสามารถรักษาความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้ามาได้อย่างต่อเนื่องและยาวนาน และยังทำให้กลุ่มลูกค้าของบริษัทเหล่านี้เผยแพร่ข้อมูลในเรื่องของการให้บริการของบริษัทไปสู่ลูกค้าใหม่รายอื่นๆ ได้รับทราบและเกิดความสนใจใช้บริการของบริษัทได้อีกด้วย
3. การทำการตลาดในเชิงรุก โดยกำหนดเป้าหมายให้เจ้าหน้าที่การตลาดของบริษัทได้มีการพบปะเยี่ยมเยียนทั้งในกลุ่มลูกค้าเดิมและโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ที่มีศักยภาพในการใช้บริการของบริษัท โดยกำหนดทีมการตลาดแบ่งเป็นโซนตามภูมิภาค ซึ่งเจ้าหน้าที่ของบริษัททุกคนจะต้องผ่านการอบรมและได้รับความรู้เกี่ยวกับบริการมาเป็นอย่างดี เพื่อสามารถให้คำแนะนำต่างๆ แก่โรงงานอุตสาหกรรมได้ นอกจากนี้ จากการที่บริษัทมีการประสานงานกับหน่วยงานราชการต่างๆ อย่างใกล้ชิด เช่น กรมโรงงานอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กรมควบคุมมลพิษ เป็นต้น จึงมีส่วนทำให้หน่วยงานราชการช่วยประชาสัมพันธ์บริการของบริษัทไปให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ได้รับทราบ ตลอดจนบริษัทยังได้รับข้อมูลข่าวสารต่างๆ จากหน่วยงานราชการอย่างสม่ำเสมอ และยังสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการของบริษัทให้หน่วยงานราชการได้รับทราบ เพื่อให้การรับรู้ข้อมูลของทั้งสองฝ่ายเป็นไปตามที่เกิดขึ้นจริง
4. สถานที่ตั้งศูนย์บริหารและจัดการกากอุตสาหกรรม จังหวัดสระบุรี นับว่ามีความเหมาะสมในแง่มุมที่ลูกค้าสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายของระยะทางการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ จากโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อนำมากำจัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในเขตพื้นที่กรุงเทพฯ และปริมณฑล ภาคเหนือ และภาคตะวันออก ซึ่งเป็นโรงงานที่มีสิ่งปฏิกูลฯ ทั้งที่ไม่อันตราย และที่เป็นอันตราย (ทั้งของแข็งและของเหลว) ปริมาณมาก
5. การสร้างความเข้าใจต่อประชาชนทั่วไป โดยบริษัทได้ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เพื่อให้สาธารณชนต่างๆ ได้เข้าใจในกระบวนการทำงานและมาตรการป้องกันทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งบริษัทได้เปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไป นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนเจ้าหน้าที่จากโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ สามารถเข้ารับชมและรับฟังการบรรยายเกี่ยวกับการทำงานได้ที่ศูนย์บริหารและจัดการฯ ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนทั่วไปเหล่านี้มีความเข้าใจในกระบวนการทำงาน อันเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสาธารณชนในระยะยาว

กลุ่มลูกค้าเป้าหมาย

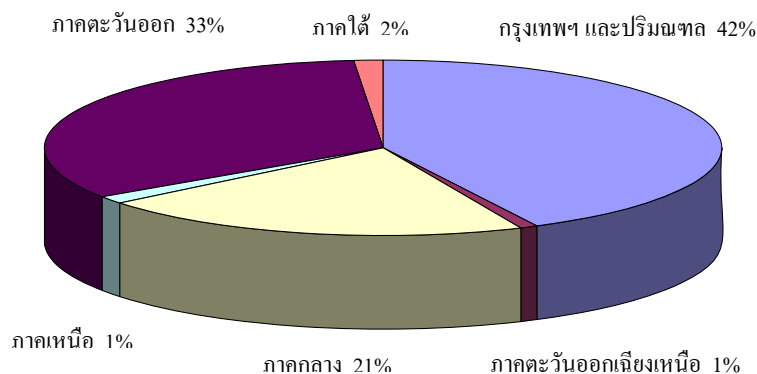
กลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นกลุ่มลูกค้าเป้าหมายหลักของบริษัท ได้แก่ โรงงานอุตสาหกรรมทั้งที่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมและนอกนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ภาคตะวันออก และภาคกลาง โดยกลุ่มลูกค้าเป้าหมายคือ โรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ ซึ่งตั้งแต่บริษัทเริ่มให้บริการลูกค้าในปี 2541 เป็นต้นมา บริษัทได้รับความไว้วางใจจากลูกค้าอย่างต่อเนื่อง จากการรักษามาตรฐานการให้บริการอย่างเข้มงวดในระดับสากล และทำให้บริษัทมีลูกค้าใหม่ที่ใช้บริการเพิ่มมาโดยตลอดจนกลายมาเป็นลูกค้าประจำของบริษัท ซึ่งในปี 2549 บริษัทมีลูกค้าที่ใช้บริการ

ประมาณ 1,000 ราย โดยที่ลูกค้า 10 รายแรก มีสัดส่วนรวมกันประมาณร้อยละ 30 ของรายได้จากการบริการทั้งหมด ทั้งนี้ บริษัทมีลูกค้าที่ทำสัญญาการให้บริการ (ส่วนใหญ่ประมาณ 1 ปี) คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 20 ของลูกค้าที่ให้บริการทั้งหมด ซึ่งโดยทั่วไปแล้วลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ต้องการทำสัญญาระยะยาวเพื่อผูกมัดตนเอง อย่างไรก็ตาม กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนดให้ผู้ประกอบการที่มีสิ่งปฏิกูลฯ ต้องขึ้นทะเบียนและแจ้งรายชื่อผู้ให้บริการซึ่งมีกำหนดระยะเวลา 1 ปี ดังนั้น แม้ลูกค้าจะไม่ทำสัญญากับบริษัท แต่ก็ต้องส่งสิ่งปฏิกูลฯ มาให้บริษัทเป็นผู้กำจัดตามข้อมูลที่ได้แจ้งไว้กับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ยกเว้นในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนแปลงผู้ให้บริการใหม่ ซึ่งลูกค้าจะต้องขึ้นทะเบียนและทำเรื่องแจ้งขอเปลี่ยนรายชื่อผู้ให้บริการใหม่ อย่างไรก็ตาม ด้วยกลยุทธ์การให้บริการของบริษัทที่มุ่งเน้นการสร้างความพึงพอใจให้ลูกค้าเป็นหลัก บริษัทจึงมั่นใจว่าจะทำให้ลูกค้ากลับมาใช้บริการของบริษัทอย่างต่อเนื่อง

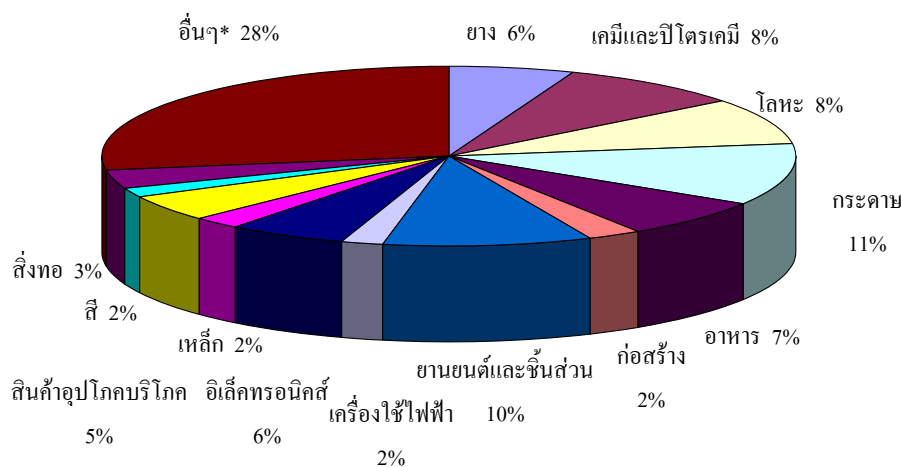
ทั้งนี้ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 กำหนดให้ผู้ประกอบการโรงงานจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบสิ่งปฏิกูลฯ ตั้งแต่ออกจากสถานประกอบการของตนจนถึงสถานที่ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ เมื่อบริษัทและลูกค้ามีการตกลงการให้บริการกัน ลูกค้ามีหน้าที่ที่จะต้องส่งมอบสิ่งปฏิกูลฯ ให้แก่บริษัทตามประเภทและชนิดที่ระบุไว้ในใบเสนอราคา และจะแยกสิ่งปฏิกูลฯ แต่ละประเภทมิให้ปะปนหรือผสมเข้าด้วยกัน มิฉะนั้น ลูกค้าจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบและชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากเหตุดังกล่าว ในขณะที่บริษัทมีหน้าที่จัดหาขนพาหนะในการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ จากสถานประกอบการของลูกค้ามายังศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท รวมทั้งจะต้องปฏิบัติตามสัญญาให้บริการด้วยความระมัดระวัง และปฏิบัติตามหลักการและสอดคล้องกับกฎหมาย ตลอดจนข้อบังคับและกฎระเบียบของทางราชการ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

รายได้จากการให้บริการในปี 2549 มาจากลูกค้าในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมาเป็นลูกค้าในเขตภาคตะวันออก คิดเป็นร้อยละ 33 และภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 21 ดังแผนภูมิรูปวงกลมแสดงสัดส่วนการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ในปี 2549 โดยแยกลูกค้าตามภูมิภาคต่างๆ โดยลูกค้าส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลนั้น เนื่องจากปริมาณของเสียอุตสาหกรรมมากกว่าครึ่งหนึ่งของปริมาณรวมทั้งประเทศมาจากโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล และเมื่อแยกลูกค้าตามประเภทของอุตสาหกรรม จะพบว่า การให้บริการของบริษัทมีการกระจายไปในหลายๆ อุตสาหกรรม โดยไม่มีการพึ่งพิงอุตสาหกรรมใดเป็นพิเศษ โดยรายได้การให้บริการในปี 2549 มาจากอุตสาหกรรมกระดาษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11 ของรายได้ค่าบริการรวม และรองลงมาเป็นอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมเคมีและปิโตรเคมี อุตสาหกรรมโลหะ และอุตสาหกรรมอาหาร คิดเป็นร้อยละ 10 ร้อยละ 8 ร้อยละ 8 และร้อยละ 7 ตามลำดับ ดังแผนภูมิรูปวงกลมแสดงสัดส่วนการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ในปี 2549 โดยแยกลูกค้าตามอุตสาหกรรมต่างๆ

แผนภูมิรูปวงกลมแสดงสัดส่วนการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในปี 2549 โดยแยกลูกค้าตามภูมิภาคต่างๆ

แผนภูมิรูปร่างกลม แสดงสัดส่วนการให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในปี 2549 โดยแยกลูกค้าตามอุตสาหกรรมต่างๆ

* หมายเหตุ : อุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น อโลหะ วัสดุและอุปกรณ์ตกแต่ง พลังงาน เป็นต้น

เมื่อพิจารณาสัดส่วนรายได้จากการให้บริการลูกค้าแล้ว บริษัทมีการกระจายรายได้ของลูกค้าทั้งทางด้านทำเลที่ตั้ง และประเภทอุตสาหกรรม จึงเป็นการลดความเสี่ยงไม่เน้นพึ่งลูกค้ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ โดยในอนาคต บริษัทมีนโยบายในการขยายฐานลูกค้าออกไปยังโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและย่อมให้มากขึ้น เนื่องจากผู้ให้บริการส่วนมากยังไม่ให้ความสำคัญกับลูกค้ากลุ่มนี้มากนัก ในขณะที่ลูกค้ากลุ่มนี้มีแนวโน้มการเติบโตเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะจากนโยบายสนับสนุน SME ของภาครัฐ ทำให้ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ จากลูกค้ากลุ่มนี้รวมกันมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น

นโยบายด้านราคา

บริษัทมีนโยบายกำหนดอัตราค่าบริการ โดยพิจารณาจากต้นทุนการดำเนินงานของบริษัท บวกด้วยกำไรส่วนเพิ่ม (Margin) โดยอัตราค่าบริการจะต้องสามารถเปรียบเทียบและแข่งขันกับผู้ประกอบการอื่นได้ ทั้งนี้ ในช่วงที่ผ่านมา อัตราค่าบริการจะรวมค่าขนส่ง และอาจมีการปรับค่าบริการเพิ่มขึ้นเป็นรายปี อย่างไรก็ตาม จากผลกระทบของราคาน้ำมันที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้บริษัทพิจารณาปรับปรุงนโยบายการกำหนดอัตราค่าบริการของลูกค้าใหม่ โดยจะแยกค่าบริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ และค่าขนส่งออกจากกัน ซึ่งจะทำให้บริษัทสามารถปรับอัตราค่าบริการของแต่ละประเภทให้เหมาะสมกับต้นทุนที่แท้จริงได้

ช่องทางการจำหน่าย

บริษัทมีช่องทางการจำหน่ายหลัก 2 ช่องทาง คือ

1. บริษัททำการตลาดโดยตรง ผ่านทางพนักงานขายของบริษัท โดยมีการแบ่งพนักงานขายออกเป็นแต่ละทีมเพื่อดูแลในพื้นที่ต่างๆ แยกตามภาคของประเทศ พนักงานขายจะได้รับการอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจในลักษณะและขั้นตอนการให้บริการเป็นอย่างดี สามารถให้คำปรึกษาแก่โรงงานอุตสาหกรรมได้ ทั้งนี้ บริษัทมีมาตรการสร้างแรงจูงใจให้แก่พนักงานขาย โดยมีการจ่ายค่าการตลาด (คอมมิชชั่น) ให้แก่พนักงานขายที่สามารถทำยอดขายได้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีการกำหนดอัตราที่เป็นไปตามระเบียบของบริษัท และมีการอนุมัติจากผู้มีอำนาจในเรื่องดังกล่าว และนอกจากการทำตลาดผ่านทางพนักงานขายแล้ว ด้วยผลงานและความสัมพันธ์อันดีกับหน่วยงาน

ราชการต่างๆ เช่น กรมโรงงานอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมจังหวัด การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นต้น ทำให้ชื่อเสียงของบริษัทเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ซึ่งจะช่วยในการประชาสัมพันธ์ และสนับสนุนการใช้บริการของบริษัทอีกด้วย

- บริษัทจ้างให้บริษัทตัวแทน (Broker) เป็นผู้ทำการตลาด โดยในปัจจุบันบริษัทมีตัวแทนที่ทำสัญญาแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ จำนวน 2 ราย ซึ่งเป็นบริษัทย่อยของบริษัท คือ บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ แกร์ จำกัด และบริษัท เอิร์ธ เทค เอนไวรอนเมนท์ จำกัด ทั้งนี้ ในปัจจุบันบริษัทยังไม่มีนโยบายแต่งตั้งให้บริษัทภายนอกอื่นเป็นตัวแทนทำการตลาดให้แก่บริษัท

การจัดการผลิตภัณฑ์หรือบริการ

การผลิต / การให้บริการ

ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา บริษัทมีความสามารถในการให้บริการสำหรับการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วทั้งที่ไม่อันตราย และที่เป็นอันตราย ดังนี้

(หน่วย : ตัน)

	2547		2548		2549		6 เดือนปี 2550	
	ประเภทสิ่งปฏิกูลฯ		ประเภทสิ่งปฏิกูลฯ		ประเภทสิ่งปฏิกูลฯ		ประเภทสิ่งปฏิกูลฯ	
	ไม่อันตราย	อันตราย	ไม่อันตราย	อันตราย	ไม่อันตราย	อันตราย	ไม่อันตราย	อันตราย
ประมาณการความสามารถในการให้บริการ	75,000	-	150,000	50,000	150,000	70,000	99,000	75,000
ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ให้บริการ (ข้อมูลตามฝ่ายบัญชี)	60,876	-	123,204	15,975	190,218	46,629	87,219	76,656
อัตราการใช้จ่ายการผลิต	81.17%	-	82.14%	31.95%	126.81%	66.61%	88.10%	102.21%

หมายเหตุ : ความสามารถในการให้บริการเต็มที่ คำนวณจากวันทำงาน 25 วันต่อเดือน ซึ่งบริษัทอาจสามารถทำงานได้มากกว่าที่ประมาณการไว้ได้

ทั้งนี้ บริษัทประเมินความสามารถในการให้บริการตามปริมาณน้ำหนักบรรจุของหลุมฝังกลบ (ตัน) ในแต่ละปี โดยคำนวณจากเวลาการทำงานมาตรฐาน คือ 8 ชั่วโมงต่อวัน และ 25 วันต่อเดือน ซึ่งในการให้บริการจริง บริษัทอาจเพิ่มเวลาการทำงานให้มากขึ้นเพื่อรองรับต่อความต้องการใช้บริการของลูกค้าที่เพิ่มสูงขึ้นในบางช่วงได้ จึงอาจทำให้บริษัทสามารถให้บริการจริงได้มากกว่าประมาณการความสามารถในการให้บริการที่ประเมินไว้ได้ ดังเช่นในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 ทั้งนี้ การให้บริการจริงที่มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ มากกว่าประมาณการความสามารถในการให้บริการนั้น ไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อโครงสร้างของหลุมฝังกลบหรือสิ่งแวดล้อม เนื่องจากการปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อให้บริการแก่ลูกค้าได้มากขึ้นเท่านั้น เพียงแต่อาจส่งผลกระทบต่อระยะเวลาประมาณการให้บริการของพื้นที่ของหลุมฝังกลบ ซึ่งอาจทำให้พื้นที่หลุมฝังกลบมีภาระใช้งานเต็มพื้นที่เร็วกว่าที่ประมาณการไว้ได้

การจัดหาวัสดุคืบ

ในการให้บริการบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว มีปัจจัยการผลิตและวัสดุคืบที่สำคัญ ดังนี้

1. ที่ดิน

ศูนย์บริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของบริษัทตั้งอยู่บนที่ดินซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 271 ไร่ ตั้งอยู่ที่ตำบล ห้วยแห้ง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี สภาพพื้นที่ในศูนย์บริหารและจัดการฯ ทั้งหมดเป็นไปตามข้อกำหนดของ หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ทั้งกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมโรงงาน อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม รวมทั้งตามพระราชบัญญัติการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐอเมริกา (Resources Conservation and Recovery Act : EPA) โดยมีลักษณะทั่วไป ดังนี้

- มีภูเขาล้อมรอบ ซึ่งบริษัทได้มีการขออนุญาตกรมป่าไม้เพื่อเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่บริเวณภูเขาเพื่อใช้เป็นพื้นที่ ปลูกต้นไม้ และมีพื้นที่เกินกว่าที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนดเอาไว้ว่าต้องห่างจากแนวเขตรั้วไม่ต่ำกว่า 33 เมตร และปรับปรุงแนวถนนสาธารณะ ปลูกต้นไม้เป็นแนวป้องกันไฟป่า พร้อมทั้งอนุรักษ์ธรรมชาติเดิม ซึ่งแนวเขา ดังกล่าวเป็นกำแพงธรรมชาติกั้นระหว่างพื้นที่โครงการและชุมชน
- สภาพธรณีวิทยาโดยรอบโครงการประกอบด้วยชั้นหินแข็ง เช่น หินไรโอไลต์ หินแอนดิไซต์ หินทัลไฟ เป็นดิน ซึ่งจะ เปรียบเสมือนแผ่นกันรองรับอย่างดี ทำให้สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วรั่วไหลไปยังชั้นน้ำใต้ดินได้ยาก
- ระดับน้ำบาดาลอยู่ที่ระดับความลึกประมาณ 40-70 เมตร ซึ่งกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้กำหนดไว้ว่าระดับก้นหลุม ฝังกลบจะต้องอยู่สูงจากระดับน้ำใต้ดินสูงสุดไม่น้อยกว่า 1.5 เมตร ดังนั้นน้ำบาดาลในบริเวณใต้ศูนย์บริหารและ จัดการฯ จึงมีความปลอดภัยต่อการปนเปื้อนสูง โดยแหล่งน้ำบาดาลสาธารณะของชุมชนที่อยู่ใกล้ที่สุด อยู่ห่างจาก ศูนย์บริหารและจัดการฯ ประมาณ 2 - 3 กิโลเมตร
- พื้นที่โครงการสามารถเข้าออกได้ง่ายหลายเส้นทาง ไม่มีปัญหาด้านการจราจรติดขัด จึงทำให้การขนส่งเป็นไปได้ อย่างสะดวก โดยเส้นทางหลักที่ใช้ คือ ถนนพหลโยธิน และถนนบ้านนา-แก่งคอย
- ไม่มีโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ และสนามบินในเขตพื้นที่รัศมี 5 กิโลเมตร โดยรอบโครงการ ไม่มีบ่อน้ำดื่มหรือโรงงานผลิตน้ำประปาในเขตรัศมี 700 เมตรโดยรอบโครงการ ทั้งนี้ มี โรงเรียนและชุมชนที่อยู่ใกล้ที่สุด อยู่ห่างจากศูนย์บริหารและจัดการฯ ประมาณ 1 กิโลเมตร

ลักษณะของหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในศูนย์บริหารและจัดการฯ เป็นดังนี้

1) หลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตราย ตามหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill)

หลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตรายได้รับการออกแบบและเลือกใช้วัสดุที่ได้มาตรฐานสากล ประกอบด้วย 2 หลุม คือ หลุมที่ 1 ขนาดพื้นที่ประมาณ 6,000 ตร.ม. ซึ่งมีการให้บริการตั้งแต่เดือนมกราคม 2541 และได้ทำการปิดทับชั้นสุดท้ายลงในเดือนธันวาคม 2544 มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังกลบแล้วทั้งหมดประมาณ 68,000 ตัน ต่อมาในเดือนมกราคม 2545 บริษัทเริ่มให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ โดยวิธีฝังกลบในหลุมที่ 2 ซึ่งมีขนาด พื้นที่ประมาณ 140,000 ตร.ม. ซึ่งสามารถรองรับปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายได้ทั้งสิ้นประมาณ 2.32 ล้าน ลบ.ม. หรือ 2.32 ล้านตัน บริษัทได้ออกแบบหลุมฝังกลบที่ 2 โดยแบ่งออกเป็นแต่ละเฟส รวมทั้งหมด 5 เฟส คือหลุมฝัง กลบ N1 ถึง N5 เพื่อให้การรับรู้ต้นทุนตัดจ่ายหลุมฝังกลบสอดคล้องกับปริมาณการให้บริการจริง โดยบริษัทสามารถ ปรับต้นทุนตัดจ่ายหลุมฝังกลบได้เมื่อสิ้นสุดการให้บริการฝังกลบในแต่ละเฟส ซึ่งผลดังกล่าวจะทำให้รายได้และ ต้นทุนค่าบริการของบริษัทมีความสอดคล้องกันมากขึ้น โดยบริษัทจะทำการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ไม่อันตรายลงใน

หลุมเฟสที่ 1 ก่อนจากพื้นด้านล่างจนถึงด้านบน จนเมื่อฝังกลบเต็มพื้นที่หลุมแล้วจึงทำการฝังกลบในเฟสที่ 2 ต่อไป ตามลำดับจนครบ 5 เฟส โดยรายละเอียดหลุมฝังกลบ และปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังแล้วในแต่ละเฟส ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2550 ดังนี้

หลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ 2	ขนาดพื้นที่หลุม ^{1/} (ตร.ม.)	ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่รองรับได้ ^{2/}		ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังแล้ว (ตัน)
		ปริมาตรบรรจุ (ลบ.ม.) ^{1/}	น้ำหนักบรรจุ (ตัน) ^{2/}	
N1	14,554	221,588	221,588	249,609
N2	43,922	603,224	603,224	400,641
N3	12,078	225,912	225,912	-
N4	11,115	207,908	207,908	-
N5	56,579	1,058,287	1,058,287	-
รวม	138,247	2,316,919	2,316,919	650,250

หมายเหตุ :

- ^{1/} ประเมินโดย บริษัท ซีเอ็มเอส เอ็นจิเนียริง แอนด์ แมเนจเม้นท์ จำกัด ตามรายงานการประเมิน ลงวันที่ 15 มีนาคม 2548 และต่อมาในปี 2550 บริษัทได้ให้ บริษัท โฟลว์ จำกัด เข้ามาทำการประเมินเฉพาะหลุม N2 เพื่อปรับปรุงข้อมูลให้ใกล้เคียงความเป็นจริงตามรายงานการประเมิน ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550
- ^{2/} คำนวณความหนาแน่นในอัตราส่วน 1 ลบ.ม. ต่อ 1 ตัน ซึ่งเป็นไปตามรายงาน EIA ของบริษัท ซึ่งผ่านการอนุมัติจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) แล้ว

จากที่เริ่มให้บริการในเดือนมกราคม 2545 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2550 มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังกลบในหลุมฝังกลบฯ ที่ 2 ไปแล้ว 650,250 ตัน แบ่งเป็นหลุม N1 จำนวน 249,609 ตัน และหลุม N2 จำนวน 400,641 ตัน ทั้งนี้สาเหตุที่ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังกลบในหลุม N1 มีน้ำหนักมากกว่าประมาณการปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่รองรับได้เนื่องจาก ปริมาณน้ำหนักที่บรรจุสิ่งปฏิกูลฯ 221,588 ตัน เป็นข้อมูลที่ได้จากการคำนวณโดยใช้การอ้างอิงจากรายงานการประเมินของผู้ประเมินอิสระเพื่อประมาณการปริมาณน้ำหนักสิ่งปฏิกูลฯ ที่สามารถรองรับได้ แต่ในความเป็นจริง พบว่าสิ่งปฏิกูลฯ ที่ได้ถูกฝังกลบไปแล้วมีการย่อยสลาย โดยส่วนหนึ่งจะเกิดเป็นน้ำและก๊าซขึ้น ซึ่งในส่วนของน้ำจะถูกสูบขึ้นมาบำบัด ส่วนก๊าซจะถูกรวบรวมและปล่อยออกสู่บรรยากาศภายนอกซึ่งอยู่ในบริเวณศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท ทำให้หลุมฝังกลบสามารถรองรับปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ได้มากกว่าประมาณการจากการคำนวณได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อโครงสร้างของหลุมฝังกลบหรือสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด ทั้งนี้ พื้นที่ที่เหลือจะสามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯ ได้คิดเป็นระยะเวลาประมาณ 11 ปี จากการประเมินความสามารถในการให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ 0.15 ล้านตันต่อปี ซึ่งในการให้บริการจริงอาจมีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่แตกต่างจากประมาณการไว้ได้ อันอาจจะทำให้ระยะเวลาและความเพียงพอของที่ดินที่มีอยู่สำหรับใช้ในการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายเปลี่ยนแปลงไปได้

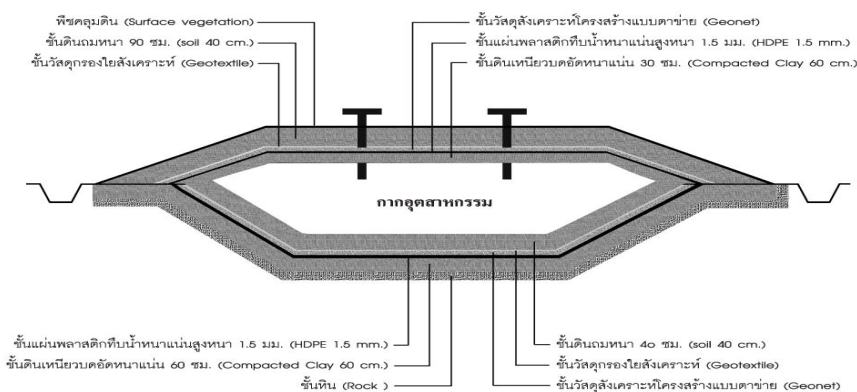
บริษัทได้มีการพัฒนาและออกแบบหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) โดยใช้หลักเกณฑ์การออกแบบหลุมฝังกลบของกรมควบคุมมลพิษมาประกอบพิจารณาพร้อมกับมาตรฐานเยอรมัน (TA Abfall) เพื่อให้ได้ผลการออกแบบที่เป็นมาตรฐานและมีความปลอดภัยสูงสุด ดังนี้

- 1.1) ระบบการปูชั้นกันซึม มีการปูด้วยวัสดุต่างๆ บนพื้นหลุมจากด้านล่างจนถึงด้านบน ดังนี้
 - ชั้นดินรองพื้น เป็นชั้นดินเหนียวบดอัดแน่นหนา 60 เซนติเมตร ซึ่งสามารถรองรับน้ำหนักบรรทุกทุกด้านบนได้ทั้งหมด และป้องกันความเสียหายต่อวัสดุปูพื้นด้านล่าง

- ชั้นกันซึม เป็นแผ่นวัสดุทึบน้ำสังเคราะห์โพลีเอทิลีน ความหนาแน่นสูง (HDPE) ซึ่งมีความหนา 1.5 มิลลิเมตร
 - ชั้นระบบระบายน้ำ (Leachate Collection Layer) ประกอบด้วย วัสดุสังเคราะห์ Geonet ซึ่งมีค่าอัตราการไหลของน้ำไม่ต่ำกว่า 3×10^{-5} ตารางเซนติเมตร/วินาที
 - ชั้นกรอง (Filter Zone) เป็นวัสดุกรองใยสังเคราะห์ (Geotextile) ที่สามารถระบายน้ำส่วนที่ซึมตัวได้ไม่ต่ำกว่า 1×10^{-2} ตารางเซนติเมตร/วินาที ซึ่งใช้แยกชั้นระบบรวมน้ำเสียออกจากชั้นของสิ่งปฏิกูลฯ
 - ชั้นดินป้องกัน ประกอบด้วย ดินถมหนา 40 เซนติเมตร ใช้ในการป้องกันแผ่นวัสดุทึบน้ำสังเคราะห์ของระบบกันซึมที่อยู่ทางด้านล่าง จากการใช้เครื่องมือในบริเวณพื้นที่ฝังกลบ
- 1.2) ระบบปิดทับหลุมฝังกลบ เป็นการ ป้องกัน ให้น้ำฝนไหลเข้าหลุมฝังกลบหลังการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ จนเต็ม และทำการปรับระดับเรียบรื้อแล้ว มีการออกแบบระบบการปิดทับหลุม โดยการปูด้วยวัสดุต่างๆ เช่นเดียวกับการปูชั้นกันซึม จากด้านล่างจนถึงด้านบน ดังนี้
- ชั้นดินป้องกัน เป็นดินถมบดอัดแน่นหนา 30 เซนติเมตร
 - ชั้นกันซึม เป็นวัสดุทึบน้ำสังเคราะห์โพลีเอทิลีนความหนาแน่นสูง (HDPE)
 - ชั้นระบบระบายน้ำ (Leachate Collection Layer) ประกอบด้วย วัสดุสังเคราะห์ Geonet
 - ชั้นกรอง (Filter Zone) เป็นวัสดุกรองใยสังเคราะห์ (Geotextile)
 - ชั้นดินป้องกัน ประกอบด้วย ดินถมหนา 90 เซนติเมตร และทำการปลูกพืชคลุมดินเพื่อป้องกันการกัดเซาะดิน
- 1.3) ระบบควบคุมน้ำชะกาก โดยได้มีการออกแบบให้มีการวางท่อ HDPE ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางไม่น้อยกว่า 6 นิ้ว เจาะรูระบายน้ำ วางภายในหลุมฝังกลบ โดยมีท่อหลัก (Main Pipe) รวบรวมน้ำชะสิ่งปฏิกูลฯ จากท่อย่อยที่จะกระจายอยู่ภายในหลุม น้ำชะสิ่งปฏิกูลฯ (Leachate) ที่รวบรวมได้จะถูกนำไปบำบัดที่ระบบบำบัดน้ำชะสิ่งปฏิกูลฯ
- 1.4) ระบบระบายก๊าซ โดยการวางท่อ PVC ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 4 นิ้ว เจาะรู โดยรอบ โดยวางท่อระบายก๊าซในหลุมเพื่อระบายก๊าซสู่บรรยากาศโดยธรรมชาติ
- 1.5) การฟื้นฟูหลุมฝังกลบ โดยจะดำเนินการปรับสภาพและฟื้นฟูให้มีทัศนียภาพที่ดี และป้องกันการเกิดผลกระทบด้านลบให้ได้มากที่สุด มีการปลูกพืชคลุมหน้าดินของหลุมฝังกลบเพื่อปรับปรุงเสถียรภาพของดิน ควบคุมน้ำฝนที่ไหลชะพื้นที่ และลดอัตราการกัดเซาะดิน

ภาพแสดงการปูชั้นกันซึม และการปิดทับหลุมฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill)

รูปตัด หลุมฝังกลบกากอุตสาหกรรมทั่วไป
(Section of Sanitary Landfill)

2) หลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นอันตราย แบบปลอดภัย (Secured Landfill)

ในเดือนเมษายน 2548 บริษัทได้เริ่มให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายโดยวิธีฝังกลบในหลุมฝังกลบแบบปลอดภัย (Secured Landfill) ซึ่งมีขนาดพื้นที่ประมาณ 70,000 ตร.ม. สามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯที่เป็นอันตรายได้ทั้งสิ้นประมาณ 1.26 ล้าน ลบ.ม. หรือประมาณ 1.64 ล้านตัน บริษัทออกแบบหลุมฝังกลบโดยแบ่งออกเป็น 3 เฟสคือหลุมฝังกลบ H1 ถึง H3 โดยมีรายละเอียดหลุมฝังกลบ และปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังแล้ว ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2550 ดังนี้

หลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว	ขนาดพื้นที่หลุม ^{1/} (ตร.ม.)	ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่รองรับได้		ปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังแล้ว (ตัน)
		ปริมาตรบรรจุ (ลบ.ม.) ^{1/}	น้ำหนักบรรจุ (ตัน) ^{2/}	
H1	19,604	354,690	461,097	139,260
H2	24,099	431,826	561,373	-
H3	26,331	471,826	613,373	-
รวม	70,030	1,258,342	1,635,843	139,260

หมายเหตุ :

^{1/} ประเมินโดย บริษัท ซีเอ็มเอส เอ็นจิเนียริง แอนด์ แมนจเม้นท์ จำกัด ตามรายงานการประเมิน ลงวันที่ 15 มีนาคม 2548 และต่อมาในปี 2550 บริษัทได้ให้ บริษัท โฟลิว จำกัด เข้ามาทำการประเมินเฉพาะหลุม H1 เพื่อปรับปรุงข้อมูลให้ใกล้เคียงความเป็นจริงตามรายงานการประเมิน ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550

^{2/} คำนวณความหนาแน่นในอัตราส่วน 1 ลบ.ม. ต่อ 1.3 ตัน ซึ่งเป็นไปตามรายงาน EIA ของบริษัท ซึ่งผ่านการอนุมัติจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) แล้ว

จากที่บริษัทเริ่มให้บริการในเดือนเมษายน 2548 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2550 มีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ฝังกลบในหลุม H1 ไปแล้ว จำนวน 139,260 ตัน โดยพื้นที่หลุมฝังกลบทั้งหมดที่เหลือจะสามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯได้คิดเป็นระยะเวลาประมาณ 21 ปี จากการประเมินปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่ให้บริการได้ 70,000 ตันต่อปี ซึ่งในการให้บริการจริงอาจมีปริมาณสิ่งปฏิกูลฯ ที่แตกต่างจากประมาณการไว้ได้ อันอาจทำให้ระยะเวลาและความเพียงพอของที่ดินที่มีอยู่สำหรับใช้ในการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายเปลี่ยนแปลงไปได้

ทั้งนี้ การที่ปริมาตรบรรจุของหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย และที่เป็นอันตรายในหนึ่งหน่วย สามารถบรรจุสิ่งปฏิกูลฯ ด้วยน้ำหนักที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปริมาตรบรรจุในหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย 1 ลบ.ม. สามารถรองรับน้ำหนักได้ 1 ตัน ในขณะที่ปริมาตรบรรจุในหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย 1 ลบ.ม. สามารถรองรับน้ำหนักได้ 1.3 ตัน เนื่องจากในกระบวนการก่อนที่จะนำสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายไปฝังกลบ บริษัทจะต้องนำสิ่งปฏิกูลฯ ไปผ่านกระบวนการปรับเสถียรด้วยการผสมรวมเข้ากันกับสารต่างๆ เช่น ปูนขาว ปูนซีเมนต์ หรือสารเคมีต่างๆ ที่เหมาะสม เพื่อลดความเป็นพิษและทำให้เป็นก้อนแข็ง ซึ่งสารต่างๆ ที่กล่าวมานั้นมีค่าความหนาแน่นที่มากกว่า 1 ตันต่อ ลบ.ม. ดังนั้นเมื่อผสมรวมเข้าด้วยกันจึงทำให้มีค่าความหนาแน่นเฉลี่ยในอัตราส่วน 1 ลบ.ม. ต่อ 1.3 ตัน ซึ่งเป็นค่าตามรายงาน EIA ของบริษัทที่ผ่านการอนุมัติจาก สผ. แล้ว ในขณะที่กระบวนการนำสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายไปฝังกลบไม่ต้องผ่านกระบวนการปรับเสถียร จึงทำให้มีปริมาตรเท่ากับน้ำหนักที่บรรจุ (1 ลบ.ม.ต่อ 1 ตัน)

ในการกำหนดปิดทับชั้นสุดท้ายของหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย บริษัทจะดำเนินการตามวิธีที่เหมาะสมตามหลักทางวิชาการ คือ ปิดทับเมื่อได้ชั้นความสูงและระยะตามแบบที่กำหนดในรายงาน EIA ซึ่งได้ผ่านกระบวนการคำนวณเรื่องการรองรับน้ำหนักและการป้องกันการพังทลายของสิ่งปฏิกูลฯ เป็นอย่างดี ประกอบกับ

การที่ลักษณะโครงสร้างทางธรณีวิทยาของพื้นที่โดยรอบของศูนย์บริหารและจัดการฯ เป็นชั้นหินแข็งหนา ทำให้หลุมฝังกลบของบริษัทมีความมั่นคงสูง

ในการออกแบบหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย ได้มีการนำมาตรฐานต่างๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศมาใช้ เพื่อให้มีความปลอดภัย เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่โครงการ และเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยพิจารณาทั้งมาตรฐานของกรมควบคุมมลพิษ กรมโรงงานอุตสาหกรรม มาตรฐานของ US.EPA (United State Environmental Protection Agency) และมาตรฐานของเยอรมัน (TA Abfall) ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ยอมรับโดยสากล โดยมีลำดับการปูชั้นต่างๆ ภายในหลุมฝังกลบดังนี้

2.1) ระบบการปูชั้นกันซึม มีการปูด้วยวัสดุต่างๆ บนพื้นหลุมจากด้านล่างจนถึงด้านบน ดังนี้

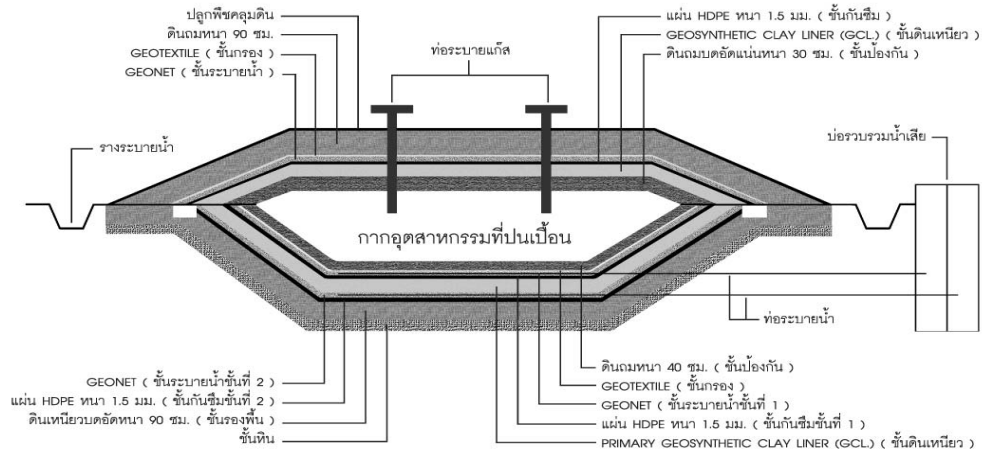
- ชั้นดินรองพื้น โดยทำการขุดเจาะพื้นดินลงลึกกว่าหลุมฝังกลบธรรมดา จนถึงชั้นหิน Rhyorite ซึ่งจะมีความสามารถในการรองรับน้ำหนักได้สูงกว่าชั้นดินธรรมดา
- ชั้นดินเหนียวอัดแน่น ซึ่งมีความหนา 90 เซนติเมตร
- ชั้นกันซึมชั้นที่ 2 เป็นแผ่นวัสดุทึบน้ำสังเคราะห์ โพลีเอทิลีน ความหนาแน่นสูง (HDPE) ซึ่งมีความหนา 1.5 มิลลิเมตร หรือวัสดุธรณีสังเคราะห์แบบคอมโพสิต (Geo-composite) ที่มีค่าอัตราการซึมผ่านและคุณสมบัติการดูดซับสูง
- ชั้นระบบระบายน้ำชั้นที่ 2 (Secondary Leachate Collection Layer) ประกอบด้วย วัสดุสังเคราะห์ Geonet และ Geotextile ซึ่งมีค่าอัตราการไหลของน้ำไม่ต่ำกว่า 3×10^{-5} ตารางเซนติเมตร/วินาที)
- ชั้นดินเหนียวสังเคราะห์ (Geosynthetic Clay Liner : GCL) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทเส้นใยสังเคราะห์ (Geotextile) ที่มีเป็น โทไนท์อยู่ภายใน
- ชั้นกันซึมชั้นที่ 1 (Primary Protective Barrier) ประกอบด้วยแผ่น HDPE หรือ Geo-composite ที่มีค่าอัตราการซึมผ่านและคุณสมบัติการดูดซับสูง
- ชั้นระบบระบายน้ำชั้นที่ 1 (Primary Leachate Collection Layer) ประกอบด้วยวัสดุ Geonet
- ชั้นกรอง (Filter Zone) เป็นวัสดุกรองใยสังเคราะห์ (Geotextile) ที่สามารถระบายน้ำส่วนที่อิ่มตัวได้ไม่ต่ำกว่า 1×10^{-2} ตารางเซนติเมตร/วินาที ซึ่งใช้แยกชั้นระบบรวบรวมน้ำเสียออกจากชั้นของสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย
- ชั้นดินป้องกัน ประกอบด้วยดินหนา 40 เซนติเมตร ใช้ในการป้องกันวัสดุสังเคราะห์ของระบบกันซึมที่อยู่ด้านล่างจากการใช้เครื่องมือในบริเวณพื้นที่ฝังกลบ

2.2) ระบบปิดทับชั้นสุดท้าย ได้รับการออกแบบเป็นอย่างดีเพื่อป้องกันมิให้น้ำหรือสิ่งรบกวนจากภายนอกเข้ามาสัมผัสกับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายภายในหลุมฝังกลบแบบปลอดภัย โดยมีการปิดทับด้วยวัสดุตั้งแต่ชั้นล่างสุดจนถึงบนสุด ดังนี้

- ชั้นดินป้องกัน เป็นดินถมบดอัดแน่นหนา 30 เซนติเมตร
- ชั้นดินเหนียวสังเคราะห์ (Geosynthetic Clay Liner)
- ชั้นกันซึม เป็นวัสดุทึบน้ำสังเคราะห์ โพลีเอทิลีนความหนาแน่นสูง (HDPE)
- ชั้นระบบระบายน้ำ (Leachate Collection Layer) ประกอบด้วย วัสดุสังเคราะห์ Geonet
- ชั้นกรอง เป็นวัสดุกรองใยสังเคราะห์ (Geotextile)
- ดินชั้นบน เป็นดินธรรมดาที่เหมาะสมสำหรับปลูกพืชคลุมดินเป็นชั้นบนสุด มีความหนา 90 เซนติเมตร

ภาพแสดงการปูชั้นกันซึม และการปิดทับหลุมฝังกลบแบบปลอดภัย (Secure Landfill)

รูปตัด หลุมฝังกลบกากอุตสาหกรรมปนเปื้อน
(Section of Secure landfill)

- 2.3) ระบบควบคุมน้ำชะกาก การออกแบบเช่นเดียวกับหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ตามหลักสุขาภิบาล หากแต่สำหรับหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ แบบปลอดภัยจะมีการก่อสร้างระบบควบคุมน้ำชะกากจำนวน 2 ชั้น
- 2.4) ระบบระบายก๊าซ โดยการวางท่อ HDPE ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 4 นิ้ว เจาะรูโดยรอบ โดยวางท่อระบายก๊าซในหลุมเพื่อระบายก๊าซสู่บรรยากาศโดยธรรมชาติ
- 2.5) การฟื้นฟูหลุมฝังกลบ มีรายละเอียดในการดำเนินการเช่นเดียวกับหลุมฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล เพื่อฟื้นฟูสภาพให้มีทัศนียภาพที่ดี และป้องกันการเกิดผลกระทบด้านลบให้ได้มากที่สุด

2. วัตถุดิบอื่นๆ

ในการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ แต่ละประเภทจะใช้สารเคมีที่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีการกำหนดสูตรในการกำจัดจากห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของบริษัทก่อน วัตถุดิบที่ใช้มากที่สุด คือ ปูนขาว ปูนซีเมนต์ โซเดียมไฮดรอกไซด์ (NaOH) และ เฟอร์ริคคลอไรด์ (FeCl₃) ซึ่งจะใช้ในการปรับเสถียรสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายที่ไม่มีความเป็นพิษรุนแรง สำหรับการปรับเสถียรสิ่งปฏิกูลฯ ที่มีโลหะหนักปนเปื้อน เช่น ปรอท แคดเมียม จะใช้สารเคมีประเภทสารละลายโซเดียมซัลไฟด์ (Na₂S) โซเดียมไฮโปคลอไรด์ (NaOCl) เป็นต้น ซึ่งสารเคมีที่ใช้ทั้งหมดทุกประเภทสามารถจัดซื้อได้ภายในประเทศ โดยบริษัทจัดหาจากผู้จัดจำหน่าย ซึ่งไม่มีรายใดที่มีมูลค่าสั่งซื้อเกินกว่าร้อยละ 30 ของมูลค่าสั่งซื้อรวม

3. การขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว

บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด (“BWT”) ซึ่งเป็นบริษัทย่อย จะเป็นผู้ดำเนินการบริหารจัดการและวางแผนการขนส่ง โดยการจัดหารถขนส่งมาจาก 2 ส่วนด้วยกัน โดยส่วนแรก คือ รถขนส่งของบริษัท และรถขนส่งของ BWT ซึ่งมีรวมกันประมาณ 18 คัน และอีกส่วนหนึ่งมาจากการว่าจ้างรถขนส่งจากผู้ประกอบการขนส่งภายนอกซึ่งสามารถจัดหาได้ประมาณ 200 คันต่อวัน โดยสามารถจำแนกประเภทของรถขนส่งได้ ดังนี้

- 1) รถบรรทุกสิบล้อ (Roll-off Truck) สำหรับการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ ทั่วไป มีความสามารถในการรับน้ำหนักประมาณ 10 ตัน
- 2) รถแทงก์ (Tanker Truck) สำหรับการขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วชนิดกึ่งของแข็ง มีปริมาตรความจุประมาณ 12 - 15 ลูกบาศก์เมตร

- 3) รถพ่วง (Trailer Tank) สำหรับการขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของแข็ง มีความสามารถในการรับน้ำหนักประมาณ 31 ตัน
- 4) รถสิบล้อมีเครน สำหรับการขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วชนิดที่เป็นของแข็ง และบรรจุในภาชนะเพื่อสะดวกต่อการขนย้าย มีความสามารถในการรับน้ำหนักประมาณ 10 ตัน

สำหรับภาชนะบรรจุสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของบริษัทจะมีขนาดที่หลากหลาย ทั้งถึงเหลือขนาด 1 ตัน ถึงเหลือขนาด 2 ตัน ถึงเหลือขนาด 10 - 12 ตัน และดูขนาดใหญ่ขนาดบรรจุ 1 ตัน ซึ่งเหมาะสมกับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในแต่ละขนาดที่แตกต่างกันไป และเหมาะสมกับความต้องการของลูกค้าแต่ละประเภท

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

1. การปฏิบัติตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

จากการที่บริษัทได้รับความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (EIA) โครงการศูนย์บริหารจัดการกากอุตสาหกรรม จังหวัดสระบุรี จากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) และได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงานจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม ให้เปิดดำเนินการศูนย์บริหารจัดการฯ นั้น บริษัทได้ยึดถือปฏิบัติตามมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามที่ได้เสนอไว้ในรายงานฯ โดยผลการปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวจะนำเสนอต่อ สผ. รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นประจำทุก 6 เดือน โดยให้มีหน่วยงานกลาง (Third Party) ดำเนินการตรวจสอบ และจัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งรายงานชุดล่าสุด คือ ในช่วงเดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2549 บริษัทได้ว่าจ้างให้บริษัท อี-สแควร์ สิ่งแวดล้อมและวิศวกรรม จำกัด เป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งสามารถสรุปผลการตรวจสอบได้ดังนี้

- 1) คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณริมรั้วโครงการด้านหน้า ซึ่งมีค่าไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นถนนดิน และมีรถแล่นผ่านตลอดเวลา รวมทั้งอยู่ใกล้กับเส้นทางที่ปัจจุบันมีการบรรทุกดินเพื่อใช้ในการก่อสร้างทางสายเลี่ยงเมืองสระบุรีของกรมทางหลวง อย่างไรก็ตามทางโครงการได้มีการฉีดน้ำบนถนนเพื่อลดปริมาณฝุ่นที่เกิดขึ้น
- 2) คุณภาพอากาศในสถานประกอบการ บริเวณอาคารปรับคุณภาพกากอุตสาหกรรมปนเปื้อน ซึ่งมีค่า Total Dust ไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้ เนื่องจากอาคารดังกล่าวได้ออกแบบให้เป็นระบบปิด และเป็น Slightly Negative Pressure Room เพื่อป้องกันไม่ให้มลพิษภายในห้องออกสู่ภายนอก โดยภายในอาคารมีเจ้าหน้าที่สำหรับปรับปรุงคุณภาพกากอุตสาหกรรมเพียง 1 คน ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในรถแบ็คโฮที่ปิดมิดชิด และสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน
- 3) คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำภายในพื้นที่โครงการ บริเวณร่องระบายน้ำธรรมชาติ บริเวณทิศเหนือของโครงการมีค่า FCB และ TCB ไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งอาจเกิดจากสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ และน้ำบริเวณนี้จะไม่ได้รับระบายออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะภายนอก
- 4) คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำสาธารณะนอกพื้นที่โครงการบริเวณคลองเกด มีค่า DO, NH₃ และ FCB ไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานสำหรับบริเวณห้วยแห้ง และห้วยตะเข้ มีค่า DO ไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากสภาพแวดล้อมและกิจกรรมในชุมชน เช่น การเลี้ยงสัตว์ และเกษตรกรรม เป็นต้น
- 5) คุณภาพน้ำในบ่อ Reuse พบว่า คัดนี้ส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด ยกเว้นค่า SS, TDS, BOD₅, COD และค่าโลหะหนักบางตัว ได้แก่ Ni ซึ่งมีค่าสูงเกินมาตรฐานเพียงเล็กน้อย ซึ่งทางโครงการจะไม่มีการปล่อยน้ำส่วนนี้ออกสู่ภายนอกโครงการ แต่จะนำกลับมาใช้ประโยชน์ เช่น ใช้น้ำในขั้นตอนการปรับเสถียร เป็นต้น

- 6) คุณภาพน้ำชะกากจากหลุมฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาลที่ 2 และจากหลุมฝังกลบแบบปลอดภัย พบว่า ดัชนีที่ตรวจวิเคราะห์ส่วนใหญ่มีค่าไม่คงที่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดและปริมาณกากอุตสาหกรรมที่รับเข้ามากำจัด และน้ำชะกากจากทั้ง 2 บริเวณจะถูกสูบกลับไปบำบัดด้วยระบบบำบัดน้ำเสียของโครงการ เพื่อปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานต่อไป

จากผลของการตรวจสอบดังกล่าว ผู้บริหารของบริษัทพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม เนื่องจากน้ำซึ่งมีค่าดัชนีเกินมาตรฐานนั้น บริษัทจะนำกลับมาใช้ประโยชน์ในโครงการ โดยไม่มีการปล่อยออกสู่ภายนอก ในขณะที่ค่าดัชนีอื่นที่เกินมาตรฐานส่วนหนึ่งเกิดจากปัจจัยอื่นที่มีเข้ามาจากการประกอบกิจการของบริษัท เช่น สภาพแวดล้อมธรรมชาติ การประกอบกิจกรรมของชุมชน นอกจากนี้ บริษัทได้นำส่งรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมชุดดังกล่าว ต่อ สผ. แล้วเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2550 ซึ่งจนถึงปัจจุบัน บริษัทไม่ได้รับหนังสือตอบกลับเพื่อมีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไขแต่อย่างใด

2. การร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมา

ในการประกอบธุรกิจที่ผ่านมา บริษัทได้รับการร้องเรียนปัญหาเกี่ยวกับกลิ่น ซึ่งบริษัทได้ดำเนินการตรวจสอบและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ประเด็นที่เกิดขึ้น	การดำเนินการ/คำชี้แจงของบริษัท
<p>ในปี 2546 ได้มีข้อร้องเรียนจากชาวบ้านเกี่ยวกับกลิ่น ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของหน่วยงานราชการได้เข้าไปตรวจสอบ และได้มีหนังสือแจ้งให้บริษัทมีมาตรการป้องกันและขจัดกลิ่นที่เกิดจากการประกอบกิจการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด</p>	<p>บริษัท ได้ปฏิบัติตามคำสั่งและแก้ไขปรับปรุงระบบการทำงานของ บริษัทภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งสามารถสรุปมาตรการป้องกันและขจัดกลิ่น เพื่อแก้ไขผลกระทบด้านกลิ่นได้ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีการใช้สารเคมีและสารจุลินทรีย์ชนิดฟันทูเพื่อป้องกันกลิ่นภายในหลุม - มีการใช้แผ่นพลาสติกปิดคลุมหลุมที่ไม่ได้ใช้งานเพื่อจำกัดพื้นที่ทำงานให้เหลือน้อยที่สุด - มีการใช้ดินปิดคลุมผิวหน้ากากอุตสาหกรรมหลังการปฏิบัติงานประจำวัน และเมื่อมีระดับชั้นความสูงเพียงพอ จะปิดด้วยแผ่น HDPE เพื่อป้องกันน้ำฝนชะล้างกากอุตสาหกรรม และป้องกันกลิ่น - มีการสร้างคันกั้นน้ำให้สูงขึ้น ซึ่งเพียงพอที่จะรับน้ำชะกากมิให้ไหลล้นออกสู่ภายนอกได้ - มีการปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียในส่วนของระบบเคมี และมีการเพิ่มประสิทธิภาพโดยปรับปรุงให้เป็นระบบ Batch Treatment - มีการขยายพื้นที่ของบ่อรวบรวมน้ำชะกากให้มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อให้รองรับน้ำชะกากได้ทั้งหมด และมีเครื่องปั่นไฟสำรองไว้รองรับกรณีไฟฟ้าดับฉุกเฉิน - ได้จัดตั้งกองทุนพัฒนาชุมชนเพื่อสิ่งแวดล้อม โครงการศูนย์บริหารฯ โดยได้นำเงินเข้ากองทุนเพื่อเป็นทุนเริ่มต้น 500,000 บาท และจะนำเงินเพิ่มเข้ากองทุนอีกต้นละ 10 บาท - ได้จัดตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนจากชุมชนในบริเวณใกล้เคียงศูนย์บริหารและจัดการฯ และตัวแทนของบริษัท เพื่อทำหน้าที่ติดตาม ดูแล และตรวจสอบขั้นตอนการดำเนินงานของบริษัท เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน และมีความโปร่งใสและเป็นธรรม

ประเด็นที่เกิดขึ้น	การดำเนินการ/คำชี้แจงของบริษัท
<p>ในปี 2549 ได้มีข้อร้องเรียนจากชาวบ้านเกี่ยวกับกลิ่น ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของหน่วยงานราชการได้เข้าไปตรวจสอบ และได้มีหนังสือแจ้งให้บริษัทมีมาตรการป้องกันและขจัดกลิ่นจากการประกอบกิจการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด</p>	<p>บริษัทได้ปฏิบัติตามคำสั่งและแก้ไขปรับปรุงระบบการทำงานของบริษัทภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งสามารถสรุปมาตรการป้องกันและขจัดกลิ่น เพื่อแก้ไขผลกระทบด้านกลิ่นได้ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้สารเคมีฉีดพ่นเพื่อป้องกันกลิ่นภายในหลุม - มีการใช้ดินปิดคลุมผิวหน้ากากอุตสาหกรรมทุกครั้งหลังการปฏิบัติงานประจำวัน และยังปิดด้วยแผ่นพลาสติกอีกชั้นหนึ่งเพื่อป้องกันกลิ่นและเพื่อทัศนียภาพที่ดี - มีการติดตั้งระบบกำจัดก๊าซ โดยการจัดสร้างระบบท่อรวบรวม เพื่อรวบรวมก๊าซจากหลุมฝังกลบเข้าสู่ระบบเผาทำลายก๊าซ ซึ่งเป็นสาเหตุของกลิ่น
<p>เดือนมิถุนายน 2550 ได้มีข้อร้องเรียนจากชาวบ้านเกี่ยวกับกลิ่น ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของหน่วยงานราชการได้เข้าตรวจสอบและพบว่าระดับของกลิ่นไม่น่าก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง เนื่องจากเมื่ออยู่ห่างจากบ่อฝังกลบและระบบบำบัดน้ำเสียประมาณ 50 เมตร หรือเมื่ออยู่บริเวณชุมชนที่อยู่บริเวณด้านหลังบ่อฝังกลบประมาณ 1 กม. และบริเวณโรงเรียน จะไม่ได้รับกลิ่นที่เกิดขึ้น บริเวณบ่อฝังกลบ อย่างไรก็ตาม คณะตรวจสอบได้มีข้อเสนอแนะให้บริษัทนำมาปฏิบัติเพื่อลดกลิ่นจากการประกอบกิจการลง</p>	<p>บริษัทได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของหน่วยงานราชการ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - นำสารดับกลิ่นฉีดพ่นในระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อลดปัญหากลิ่นที่เกิดขึ้น - ปิดคลุมผิวหน้ากากอุตสาหกรรมบริเวณหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายด้วยแผ่นพลาสติกให้มิดชิด เพื่อป้องกันน้ำฝนชะลงสู่กากของเสีย - ได้ประเมินความสามารถในการรองรับน้ำชะกากฯ บริเวณบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย และพบว่าพื้นที่รองรับน้ำชะกากฯ บริเวณดังกล่าว มีความสามารถในการรองรับอย่างเพียงพอ